1

Perry Rhodan, díl **402**

Clark Darlton : CIZINCI V GALAXII

Je podzim 3431 pozemského letopočtu. Od spuštění projektu Laurin uplynul téměř rok. Pro nezasvěcené byla Sluneční soustava zničena, rozplynula se v obrovském hyperprostorovém výbuchu.
Pravda je však jiná. Solární systém byl zahalen do ASP a ukryt pět minut v budoucnosti, aby se tak ubránil loďstvu Protipozemské koalice a bylo zamezeno bratrovražedné válce mezi lidmi.
Perry Rhodan, Velký Administrátor Solárního impéria, chce krveprolití zabránit úplně a ukrytí Země je jen první částí jeho pětisetletého plánu. Pozemšťané jsou nuceni operovat z anonymity.
První taková akce byla zapotřebí v květnu roku 3431. Obyvatele soustavy Sapa, kteří zapomněli na svůj původ, si pokusili podrobit agenti Říše Dabrifa. Sapany zachránil až Perry Rhodan a INTERSOLAR.
A vlajková loď Pozemšťanů musí brzy znovu vzlétnout. ***V GALAXII*** *se objevují* ***CIZINCI****...*

2

Hlavní postavy románu:

Perry Rhodan **–** Velký administrátor zahajuje hon na cizince.
Gucky **–** Poslední myšob.
Plukovník Korom-Khan **–** Velitel INTERSOLARU.
Screw Howard – Velitel hogaltanového dolu na planetě Salem.
Dr. Redskin – Muž, který se nechal polapit Accalaurii.
Gunner Helgerson – Patriarcha lodi Prospektorů.
Lord Zwiebus – Nový osobní strážce Perryho Rhodana.

1.

Plavidlo Posbiů, označené jako BOX 23114, se desetinou rychlosti světla blížilo ke Sluneční soustavě. Lépe řečeno – blížilo se k místu, kde se Solární systém nacházel ještě před rokem. Ale nyní zde již nebyl, alespoň v normálních prostoru a času.
Šest živoucích řídících mozků BOXu to dobře vědělo, neboť biologicky–pozitroničtí roboti patřili k nejoddanějším spojencům Perryho Rhodana a lidstva. Bez problémů navigovaly obří kostku k temporální propusti, jediné cestě do Sluneční soustavy.
BOX 23114 patřil k nákladní flotile Posbiů, zásobující naprosto izolované Pozemšťany surovinami a výrobky všeho druhu.
V kostce vládla nejvyšší poplachová hotovost. Robotický velitel neletěl na této trase poprvé, ale tentokrát ho jeho organická složka důrazně varovala před nebezpečím. Jen fakt, že byla hrozba nejasné povahy, bránil tomu, aby se posbiovský koráb pokusil uniknout do lineárního prostoru a zamířil ke Světu sta sluncí.
Ostatně, od doby, co kostka naložila hogaltanovou rudu a opustila planetu Salem, se Posbiové o únik pokusili už dvakrát – vždy neúspěšně.
Tajuplný pronásledovatel je sledoval i v meziprostoru. Všechny naděje robotického velitele se upínaly ke třetí lineární etapě, která loď zanesla k hranicím Sluneční soustavy.
Jeho taktika se zdála správná. Po návratu do normálního kontinua nebylo po cizím plavidle ani stopy. Posbiové se proto rozhodli pokračoval k cíli, přestože znali nebezpečí, spojené s touto možností.
Kdyby se neznámý opět vynořil, mohla krychle přejít do meziprostoru a letět dál. Obrazovka lokalizátoru

však zůstala prázdná. Pronikavě zářící objekt, který je sledoval tisíce světelných let, konečně zmizel.
Přesto nadále trvala maximální ostražitost.
V sázce nebylo jen odhalení Solárního systému, nýbrž i cenný náklad plavidla. Hogaltan byl hyperzářivý prvek, důležitá přísada několika slitin. Ložiska byla nalezena pouze na obřích planetách s vysokými atmosférickými tlaky. A to jen na těch, kde se průměrná teplota pohybovala okolo osmdesáti stupňů pod nulou. Tedy na světech podobných Jupiteru, ačkoli tam nebyl hogaltan nikdy nalezen. Na Salemu byl, tento svět se však nacházel pětadvacet tisíc světelných let od Země.
Posbiové snížili rychlost, přibližovali se k neviditelné a nesnadno lokalizovatelné pozorovací stanici Solárního impéria poblíž Merkuru.
Navigační zařízení lodi Posbiů nebylo tak přesné, aby umožnily bezprostřední přiblížení k ústí temporálního kanálu. I kdyby byly do propočtů zahrnuty vlivy pomalé rotace Mléčné dráhy, existovaly by nepatrné odchylky, jež nešlo předem vypočítat.
Konečně se krychle zastavila. Vzhledem k pohybu galaxie nyní bez pohybu vyčkávala uprostřed kosmického vakua.
Antény lodi byly připraveny přijmout signály, reproduktor však prozatím zůstával němý. Na obrazovkách se nic neobjevilo. Zaměřovače v lokalizační centrále pracovaly na plné obrátky. Pečlivě analyzovaly každý čtvereční centimetr okolí. V okruhu světelného roku nebylo nic, co by stálo za zmínku.
Pronásledovatel se opravdu ztratil.
Ale potom, po dvou minutách bezvýsledného čekání, se staly dvě věci současně.
Ozvala se Rhodanova temporální pozorovací stanice a na monitorech zaměřovačů BOXU 23114 se vynořil tajemný objekt.
* * *

3

Byla čirá náhoda, že dvacet čtyři hodin před těmito událostmi se Perry Rhodan rozhodl navštívit Merkur. Od aktivace antitemporálního slapového pole dne 1. listopadu 3430 – a s tím spojené izolace slunečního systému – Rhodan ke svému překvapení zjistil, že mu na správu soustavy zbývá velké množství času.
Cestoval tedy po planetách, hovořil s jejich správci. Rhodan byl nedávno znovu zvolen Velkým administrátorem. Nevolili ho politici, jako tomu bylo za raných dob Solárního impéria. Ministerského předsedu Soustavy vybírali její obyvatelé, tedy zhruba dvacet pět miliard lidí.
Velký Administrátor byl volen pravidelně každých šest let. Během krizí mu mohla být parlamentem udělena mimořádná plná moc, díky níž mohl jednat relativně samostatně. Po skončení krize však musel svá rozhodnutí obhájit nejen před parlamentem, ale i před celým Solárním lidstvem.
Tato demokracie fungovala už řadu staletí. Svoboda slova byla samozřejmostí, konstruktivní kritiku zpracovaly a postoupily dále speciální úřady.
V minulosti se ozývaly hlasy, které poukazovaly na pochybnost podobného systému; to však jen ukazovalo na neznalost politické hry nespokojenců. Kolosu jako bylo Solární impérium se nedalo vládnout lehce. Musel tu být někdo schopný, ochotný převzít v rozhodujících situacích odpovědnost. Současně byly nutně třeba možnosti, jak onu osobu odvolat, pokud během krizí selhala.
Tuto pravomoc parlament měl.
Lidstvo právě procházelo jednou z krizí. Antitemporální slapové pole, zkráceně ASP, drželo celou Sluneční soustavu přesně pět minut v budoucnosti. Hlavní část technicky ASP byla umístěna na Merkuru, kde blízko severního
pólu stál hlavní slapový měnič. Zpracovával energii Slunce, nasávanou hypertronickým čerpadlem a předával ji na ostatní planety soustavy.
Sluneční soustava se tedy shledávala pět minut v budoucnosti, i když se její poloha v Mléčné dráze nezměnila. Ovšem nenacházela se v normálním vesmíru, nýbrž v takzvané labilní zóně. Tato zóna se ve své podstatě podobala poloprostoru mezi čtvrtou a pátou dimenzí.
Labilní zóna však byla pokládána za pevnou součást hyperprostoru. Antitemporální slapové pole působilo jako paratronová bublina, chránící hmotu před dematerializačními účinky nadřazeného kontinua.
Na obloze Země a osmi planet už nebyly vidět hvězdy, bylo tam jen Slunce a planety samotné. Vše prostupoval slabý narudlý svit, přicházející z hyperprostoru.
Přesto existovalo něco, co pojilo Sluneční soustavu s přítomností a tedy i zbytkem Galaxie: Temporální propusť, neboli také časový kanál.
Byl to energetický tunel neznámého průměru a délky. Touto propustí se mohly kosmické lodi Pozemšťanů vracet do přítomnosti. Na konci temporálního kanálu bylo časové okno, spojené s pozorovací stanicí, která sice byla zakotvena v normálním čase, avšak díky hyperenergetickému rušení ji prakticky nešlo zaměřit.
Malá družice prováděla měření, takže mohla osádka stanice na Merkuru sledovat dění v přítomnosti a

identifikovat blížící se objekty.
Stejně jako teď.
„Posbiové, pane. Právě se ohlásili, ale zvláštním způsobem. Volají o pomoc."
Rhodan hleděl na monitory, zobrazující události pět minut v minulosti.
„Volání o pomoc, major Igenbergu? Jste si tím jist?"
„No, spíš než volání o pomoc je to varování. Posbi udává, že ho během celého letu sledoval neznámý objekt. Prý ho však setřásl a žádá o navigaci do propusti."
Rhodan se zase zadíval na obrazovku. Posbiovská loď byla jasně rozeznatelná. Ovšem robotický velitel fragmentární lodí nemohl časovou stanici vidět, ani ji lokalizovat svými vyspělými přístroji.
„Nařídil jste stanici, aby pátrala potěch neznámých?"
„Ovšem, pane. Právě dostáváme první výsledky. V okruhu dvou světelných let není nic kromě posbiovského plavidla."
„Díky, majore Igenbergu. Možná je pronásledovatel v lineárním prostoru. Nebo mu Posbiové unikli. Navažte s roboty spojení."
Major kývl a provedl příslušná nastavení. Vytvořil spojení mezi dvojicí časových rovin.
Než se velitel BOXu 23114 ohlásil, materializoval se tajemný objekt a téměř rychlostí světla se řítil k fragmentární lodi. Major Igenberg bleskurychle odpojil vysílač a tím přerušil kontakt.
Jeho tvář zbledla. Upřeně zíral na Perryho Rhodana.
* * *
Neznámé objekty se objevovaly po celou dobu existence lidstva. Představovaly skvělý námět rozhovorů při kosmickým expedicích, na nudných hlídkách a u snídaní na roztroušených baštách uvnitř Solárního systému. Poslední půlrok se byly podobné události stále častější. Nebyly tím méně tajuplné než dříve, to spíš naopak. Před půldruhým tisíciletím se těmto neznámým tělesům říkalo ‚UFO'. Mezitím se prokázalo, že se ve většině případů jednalo o smyslové klamy. Nevysvětlených zůstalo jen několik málo jevů. Podle posledních úvah se jednalo o sondy mimozemšťanů či dokonce o stroje času, přicházející z daleké budoucnosti. Ani jedno z tvrzení

se nepodařilo dokázat, neboť když se do čela Pozemšťanů postavil Perry Rhodan, UFO z oblohy Země zmizelo. A nyní se opět vracelo, i když v jiné podobě.
UFO 20.století mělo průměr do několika desítek metrů, bylo obklopeno světelnou korónou a pohybovalo se jako blesk.
Dnes to byly pronikavě zářící energetické bubliny s průměrem až čtyř kilometrů, které se znenadání vynořovaly z lineárního vesmíru a zase v něm mizely. Tajemné svítící objekty se objevovaly v celé Galaxii a zatím se s nimi nepodařilo navázat spojení.
Za jisté se považovalo to, že svítící bublina je jen ochranné pole, pod nímž se skrývá menší objekt, pravděpodobně nějaký vesmírný koráb.
UFO v Mléčné dráze! Námět pro rozhovory bez konce. Pro cizince bylo vymyšleno i jméno: Accalauriové.
* * *
Poslední tisíciletí přežilo jen deset nositelů buněčných aktivátorů. Kromě Perryho Rhodana a Atlana to byli ještě Solární maršál Julian Tifflor, Solární maršál Reginald Bull, finanční expert Homer G. Adams, profesor dr. Geoffry Abel Waringer a mutanti Ras Čubaj, Fellmer Lloyd a Ivan Ivanovič Gorašin. A ovšem myšob Gucky, který byl posledním zástupcem rasy Iltů.
Navíc tu byl dlouhověký Siganec Harl Defin.
Nově se objevil Lord Zwiebus, neandrtálec. Posledních dvě stě tisíc let prospal v podmořské základně hluboko pod Tichým oceánem, kde byl uvězněn v rámci jakéhosi neznámého experimentu. Od probuzení se pohyboval v Rhodanově blízkosti. Jeho největším přítelem se stal Gucky.
Lord Zwiebus byl vůbec zvláštní. K překvapení všech vědců se rychle naučil interkosmu; mluvil jím ale drsně a často nesrozumitelně. Zaměňoval slova a pojmy, vyvolával tím mnohá nedorozumění. Jeho mocný hrudník, jakož i zbytek těla kryla hnědočerná kožešina. Dlouhé opičí ruce pokrývaly pletence svalů, za širokým čelem seděl výkonný mozek.
Nebyl jen Rhodanovým přítelem, ale i jeho takzvaným instinktivním strážcem, neboť měl všechny vlastnosti, jimiž vynikali lidé raných dob pozemské historie.
Tak mohl předvídat hrozící nebezpečí ve chvíli, kdy by ho normální člověk nebyl schopen zpozorovat. Měl čich jako pes, orlí zrak a sluch rysa.
Opíral se o svůj mohutný a nemotorný dřevěný kyj, kterému dával přednost před moderními zbraněmi, škubal za červený nátělník, přidržovaný úzkým pásem na levém rameni. Pravé rameno měl odkryté.
„Krrrrr!" zavrčel Lord Zwiebus a zadupal nohou na zemi. „Jsem jako meve..."
Gucky zasténal a vrátil se ke své práci. Louskal lískové oříšky a seděl přitom na své posteli.

„Co je meve?“ informoval se, ačkoli si již v neandrtálcových myšlenkách přečetl, o čem mluví. Bylo to jeho obvyklé pomíchání písmen. „A proč jsi vzteklý jako jeskynní medvěd?“
„Nejen vzteklý, já také hněvivý!“ řekl Zwiebus a opatrně usedl do křesla, které pod jeho váhou zaúpělo. „Šéf jde do časového průplavu, já dřepím s tebe.“
„U tebe,“ opravil ho Gucky a hryzal oříšek. „Myslil jsi na hloupou loď. Náš INTERSOLAR je skvělá lodička, rozhodně ne hloupá. Hloupý jsi nanejvýš ty...“
Lord Zwiebus se zvedl a hrozivě se tyčil nad myšobem. Byl víc než dvakrát vyšší než Gucky.
„Jednoho dne, mými rukama, rozmačkám tebe jako... no, jako co?“
„Veš,“ řekl Gucky a telekineticky přidržel Zwiebův kyj, aby ho neandrtálec nemohl zvednout. „Určitě je dobře znáš.“
Lord Zwiebus chvilku přemýšlel, pak jeho tváří projelo poznání.
„Ano, štípi štíp, škrábi škráb!“ zahučel.
Gucky se zašklebil a pustit dřevěnou palici.
„Ano, tak se jim také dá říkat.“ Ukázal na obrazovku interkom. „Za chvilku se tam objeví Korom-Khan, náš velitel. Oznámí, že je konec odpočinku a že bude INTERSOLAR startovat.“
Plukovníku Elasi Korom-Khanovi, veliteli INTERSOLARU, bylo čtyřicet osm roků, takže byl poměrně mladý. Pocházel z kraje, který byl před tisíci pěti sty lety nazýván Pákistánem. Měl černé vlasy a tmavou pleť. Jeho klidná a tichá mluva nemohla zamaskovat, že je to muž bleskurychlých reakcí.
Nyní se tento muž objevil na monitoru.
„Posádko pozor! Končí období klidu. Připravte se ke startu. Službu konající mužstvo a důstojníci se ihned odeberou na svá místa. Konec.“ Obrazovka ztmavla.
Lord Zwiebus se na Gucky bezmocně zadíval. „Co to říkal?“
Gucky zakroutil hlavou. „Ta tvoje nechápavost mně jde na nervy. Je tedy zázrak, že vůbec mluvíš, ale místo toho svého dvou set tisíciletého spánku ses mohl naučit vyjadřovat. Chápeš, jeskynní člověče?“
„Ne. Co to být jeskynní?“
Gucky se postavil a založil si ruce v bok.

5

„U všech dobrých a zlých lidí, kteří žijí ve vesmíru, to se mnou nemáš žádný soucit?“ Díval se na Zwieba.
„Proti tobě je i škvor superinteligence.“
Bylo jeho štěstí, že mu Lord Zwiebus opět nerozuměl. Zašklebil se a přikývl. Potom hrdelním hlasem křikl: „Start! To jsem slyšel. Kdy start?“
Gucky mu neodpovídal. Pokusil se navázat telepatický kontakt s Rhodanem, jehož psychické schopnosti posiloval Whisper. Díky němu byl Rhodan částečným telepatem.
Spojení bylo navázáno, ale Perry Rhodan nereagoval. V tu chvíli měl úplně jiné starosti
„Nechce se se mnou bavit,“ vysvětloval Gucky užaslému Lordu Zwiebovi. „Stará se o Posbie u časové propusti. Hmm, zůstaneme tady! Rhodan nás k ničemu nepotřebuje, kromě toho brzy odstartujeme.“
Zwiebus se podrbal na čela a zavrčel:
„Aha!“
Z Guckyho výkladu nerozuměl ani slovo, takže udělal to samé, co malý myšob. A ten se uvelebil na posteli a dál louskal své oříšky.
* * *
Modrobílý světelný objekt byl jasně vidět. Zářil tak jasně jako malé slunce, a pokud se vzal v potaz poměr velikostí, dokonce jasněji. Žádná látka nemohla mít takovou svítivost. Nepochybně se tedy jednalo o ochranný štít, v němž byla ukryta a od okolí izolována nějaká kosmická loď.
„Accalauriové!“ řekl Rhodan tiše, ale nemohl zatajit lehkou známku nervozity ve svém hlase. „Jestli bude sledovat Posbie, odhalí naši temporální propusť. Snad se robotickému veliteli nepodařilo zachytit náš naváděcí signál a zaměřit tak stanici.“
„To sotva,“ uklidňoval ho major Igenberg. „Vysílání jsem přerušil. Byla odeslána sotva polovina potřebných dat.“
Rhodan mu pokynul. „Děkuji mnohokrát, majore, tím jste zabránil nejhoršímu. Postarejte se raději o to, aby plukovník Korom-Khan připravil ke startu INTERSOLAR. A k tomu čtyři další lodi.“
Zatímco důstojník předával Rhodanovy instrukce, Velký administrátor sledoval skrze časové okno dění u temporální stanice – tedy pět minut v minulosti. Posbiovské plavidlo stálo nehybně v prostoru. Jeho velitel zřejmě stále ještě počítal s tím, že bude naveden do časového kanálu. Dokonce odpojil energetický štít BOXu 23114.
Rhodanovu pozornost upoutalo něco jiného. I přes nezvyklé hvězdy, který již nemohly být sledovány z planet Sluneční soustavy, spatřil rychle se blížící Accalaurie. Museli být ještě velmi vzdáleni, ale jejich intenzívně svítící štít byl dobře patrný i na miliony kilometrů.

Tito cizinci byli sice tajemní, ale Rhodana a lidstvo znepokojoval spíše nevysvětlitelné jevy, který byly úzce spjaty s každým objevením těchto UFO.
Totiž ničivé výbuchy, vnikající při každém kontaktu plavidla s planetami či plavidly Galaxie. Obrovské výbuchy byly atomové povahy.
Tím se zdála potvrzena myšlenka, že cizinci – až už je to kdo chce – nejsou nakloněni mírumilovné komunikaci s Pozemšťany a žádným jiným národem Mléčné dráhy. Přinášeli jen smrt a zkázu a muselo s nimi být jednáno jako s nepřáteli.
A přece Rhodana varovalo jeho podvědomí. Varovalo ho před příliš rychlými závěry a předpojatostí. Chování Accalaurių mohlo mít důvody, která se vymykali lidské psychologii, mohly být naprosto nepochopitelné.
Rhodan hodlal svůj vnitřní las poslechnout, jako ostatně tolikrát.
Postřehl pronikavě zářící bod mezi hvězdami, který se rychle blížil a přitom několikrát změnil směr letu – bezpochyby ho řídili inteligentní bytosti. Accalauriové neustále snižovali rychlost.
Loď Posbiů zapojila impulzní pohon a snažila se uniknout. Nedokázala však překonat rychlost svítící bubliny, která kopírovala každý její manévr s udivující lehkostí. Accalauriové jako by znali každý úhybný manévr Posbiů se sekundovým předstihem a díky tomu reagovali s neuvěřitelným postřehem.
Když byly oba objekty vzdáleny ještě deset tisíc kilometrů, odpoutalo se od svítící bubliny dlouhé energetické chapadlo. Modrobíle se třpytící prst se hnal prázdnem, tápal sem a tam a nakonec udeřil do trupu nákladní lodi.
Rhodan a Igenberg bezděčně zavřeli oči, když obrazovku zaplnil nesmírně intenzivní záblesk. V jeho záři zmizela i bublina s lodí Accalaurių.
Teprve když se explodující plavidlo změnilo v oblak rozpínajícího se plynu, otevřel Rhodan opatrně oči, aby mohl sledovat události v normálním kontinuu.
Posbiové už nebyli.
Jaderný výbuch je proměnil v mračno volných atomů a v chladnoucí oblak, který zvolna mizel.
Znovu se objevili Accalauriové. Teď, když splnili svůj ničivý záměr, zpomalili a vrátili se do blízkosti časového kanálu, kde po svém vynoření z lineárního prostoru lokalizovali plavidlo Posbiů.
Pro Rhodana to byla první příležitost, kdy mohl Accalaurie pozorovat přímo a bez nebezpečí. Major Igenberg se postaral o aktivaci kamer, snímajících dění v přítomnosti.

6

Vejčitý, skoro kulatý štít zářil v jasném, modrobílém ohni a připomínal bublinu. Ani teď nebylo poznat, zda je uvnitř hmotné těleso. Z dálky vypadali Accalauriové vskutku jako UFO, nad nímž si lidé lámaly hlavy před tisíci pěti sty lety.
Accalauriové začali slídit poblíž temporální stanice. Rhodan věděl, že vyloučeno, aby ji zaměřili. To byl také jediný důvod, proč zůstal v kontrolní místnosti časového okna a nadále kontroloval monitory.
Po deseti minutách se energetická bublina vydala k oběžné dráze Pluta. Accalauri se chystali opustit Sluneční soustavu, tedy prostor, kde bývala.
* * *
„Tohle nemá smysl," sdělil Gucky svému důvěrnému příteli, který se marně lopotil tím, že dřevěným kyjem otevíral plechovku s masem. „Nech toho, Zwiebe."
Odmlčel se a pak prohlásil:
„Je to tady."
„Je to tady," zopakoval Lord Zwiebus a přerušil svou činnost. „Co je tady?"
„Chvilku počkej a dozvíš se to," vysvětlil Gucky naštvaně. „Rhodan právě vstoupil na loď. Za chvilku vystartujeme a budeme sledovat takovou svítící věcičku. Accalaurie, víš?"
„Zwiebus ví," tvrdil Zwiebus sebejistě a kyjem tloukl do plechovky tak dlouho, až vydala svůj obsah. „Já mám to otvírané!"
„Otevřené!" mumlal Gucky automaticky. „Za deseti minut se vrátíme do přítomnosti. Zůstaneme tady, dokud nás nezavolá." Obrátil se k neandrtálci a viděl, jak do sebe hází kašovitou hmotu z konzervy. „S tebe se asi slušný člověk nikdy nestane..."
„Krchch, mpfff," zamručel Lord Zwiebus a olizoval maso z kyje.
Z této činnosti ho nevyrušila ani rozsvěcující se obrazovka interkomu. Naproti tomu Gucky se rozhodl, že si vyslechne plukovníkovo hlášení, přestože už znal jeho obsah.
„Start za pět minut," oznámil velitel. „Na palubě je vyhlášen stupeň pohotovosti číslo tři. To znamená zvýšenou pozornost a odpočinek jen v kajutách a sektoru jídelny. Velký Administrátor na palubě. Konec hlášení."
Gucky se znovu snažil o telepatickou rozmluvu s Rhodanem, ale Whisper, tvor z planety Khusal, který ve formě přehozu spočíval na Administrátorově rameni, jeho impulzy odclonil.
Gucky nemohl proniknout až k Rhodanovi. Myšob poněkud žárlivě vrčel:

„No tak teda ne. Když nás nechce, tak nás nechce... Podej mi taky jednu plechovku, náčelníku.“
* * *
Na palubě INTERSOLARU se nacházeli dva emonauti, velitel a jeho první důstojník, z Grónska pocházející podplukovník Senco Ahrat.
Emonauti měli zvláštní nadání, rozvinuté na pozemské Emoakademii. Byli tedy schopni, podobně jako Siganec Harl Defin, přenášet své myšlenkové impulzy na ovládací prvky plavidla. Tato metoda přinášela neuvěřitelnou rychlost reakcí lodi.
Těchto emonautů bylo jen několik tisíc, a všichni byli veliteli nejdůležitějších kosmických lodí. Na velitelských postech vystřídali původní kosmonauty.
Jako jediná loď měla INTERSOLAR emonauty hned dva. Když řídili obrovský kolos z oceli o průměru dvou a půl kilometrů, seděli pod svými SERT-přilbami (SERT – simultánní emocionální a reflexní transmise) a myslili své povely. Automaticky a plně pozitronicky byly tyto myšlenkové příkazy převáděny SERT-přilbami na jednotlivé kontrolní prvky plavidla. To se dělo rychlostí nervových impulsů, tedy téměř rychlostí světla. Následkem byly již zmíněné bleskurychlé reakce.
Když emonaut obsluhoval ovládací páku, seděl bez hnutí ve svém kontrolním křesle – SERT-přilbu na hlavě – a představoval si, jak se páka spíná. A tak se stalo i ve skutečnosti. Ve stejné vteřině.
Celá loď dělala, co její emovelitel chtěl.
Představený Emoakademie na Zemi byl generál Harl Defin, tisíciletý, patnáct centimetrů vysoký Siganec.
Rhodan usedl do křesla vedle plukovníka Korom-Khan právě ve chvíli, kdy skončil se svým hlášením. „Budete schopen pronásledovat ten svítící objekt?“
„Ano. Události jsem sledoval časovým oknem. Jsou obludní, tihle Accalauriové. A to existují vědci, kteří tvrdí, že tyto kreatury vůbec za nic nemohou. Chápete to, pane? Zničí celé planety, vesmírné lodě mění v hloučky atomů a za nic nemohou...“
Rhodan kývl ve směru otevírajících se hangárových dveří, který je dělily od povrchu planety Merkur. „Startujte, plukovníku. Proleťte temporálním koridorem. O čtveřici lodí za námi se nestarejte. Jejich velitele mají vlastní rozkazy. Mají se pokusit zůstat v naší blízkosti. Místem srazu je soustava Graper v Slackmannově sektoru, dvacet čtyři tisíce šest set osmnáct světelných let daleko. Ale jen v případě, že ztratíme vzájemný kontakt.“
7
Korom-Khan se zahleděl na ovládací panel – a INTERSOLAR odstartoval, jako by ho zvedla nějaká gigantická přízračná ruka.
Vyplula nad povrch Merkuru, jehož polovina byla neustále vystavena slunečním paprskům a pokrývala ji moře tekutého olova. Druhá strana ležela ve věčném chladu vesmíru – ve vesmíru, v němž nyní nesvítila ani hvězdička. Severní pól ležel v přechodové zóně, na pomezí dne a noci. Teploty v této části první planety Sluneční soustavy byly vcelku přijatelné.
Loď držely silné antigravy zařízení hangáru. Pak se zapojil pohon plavidla a stroje planetární základny nebyly zapotřebí. Na obrovském panoramatickém panelu INTERSOLARU uvnitř kontrolní centrály byla rozměrná vrata hangáru dobře patrná. Právě jimi prolétly čtyři křižníky Solární flotily a navázaly rádiový kontakt s majorem Donaldem Freyerem, který v době startu vedl spojovou centrálu Rhodanovy vlajkové lodi.
Zpoza horizontu se vynořila planoucí výheň Slunce. Rhodan si bezděčně vzpomněl na Accalaurie, které hodlal pronásledovat. Na druhé straně stála nad vysokým pohořím rudě zářící časová propusť. INTERSOLAR k ní zamířil, provázen čtveřicí dalších plavidel.
Potom se loď ponořila dovnitř, obklopil ji temně rudý svit, který zvolna zesvětlal, změnil se ve žlutou; následovala světle zelená a nakonec bílá, která představovala přítomnost a tedy konec časového koridoru.
INTERSOLAR se vyřítil z temporální propusti ven do normálního vesmíru. Slunce s devíti planetami zmizelo, neboť tady a teď už nebylo. Místo toho se objevily tisíce hvězd, dříve běžný pohled, dnes vzácná příležitost. Jeden ze světelných bodů se neustále vzdaloval, jeho svit slábl. To byli Accalauriové.
Rhodan ukázal na obrazovku a navigační zařízení.
„Nesmíme ho ztratit,“ připomněl.
O pár minut později ohlásil citlivý měřicí přístroj poloprostorového stopaře, že Accalauriové přechází do lineární etapy. V téže chvíli zmizel zářící objekt z obrazovek.
„Lineární let!“ nařídil Rhodan a obdivoval nepředstavitelnou rychlost, s níž plukovník Korom-Khan prováděl nutná nastavení. A to aniž by pohnul rukou. Téměř nehybně seděl ve svém křesle pod SERT-přilbou a vydával své bezeslové povely, které okamžitě realizovaly výkonné pozitroniky.
„Kdo sedí u zaměřovačů?“
„Zde major Ataro Kusumi, pane. Osobně jsem převzal poloprostorového stopaře. Za okamžik budete mít data na hlavní obrazovce...“
Zatímco z panoramatického štítu zmizely hvězdy a INTERSOLAR přešel do lineárního prostoru, objevila se

světelná bublina lodi Accalauriů na monitoru speciálního zaměřovače.
Obě plavidla letěla mnohonásobkem rychlosti světla, ale zákony normálního prostoru v libační zóně neplatily. V lineárním prostoru nešlo letět pomaleji. Každý předmět, který zpomalil pod rychlost světla, spadl zpět do standardního kontinua.
Rhodan věděl, že ho na můstku nebude zapotřebí – na své důstojníky se mohl bezvýhradně spolehnout.
Vstal a pohlédl na velitele lodi. „Až vyjdou Accalauriové z meziprostoru, buďte velice opatrný. V žádném případě nás nesmí lokalizovat. Pokud by se tak stalo, přejděte do lineárního prostoru a snažte se uniknout. Pokud se něco stane, informujte mě, plukovníku."
„V pořádku, pane."
„Budu ve své kajutě."
Opustil rozlehlou velitelskou centrálu a na prázdné chodbě se zhluboka nadechl. Objem INTERSOLARU byl tak velký, že jeho posádku nutně tvořilo na pět tisíc osob. Víc lidí však nebylo potřeba, většinu strojů řídila automaty a kontrolní pozitroniky.
Chodba byla jako vymetená. Občas se Perry Rhodan vydával na procházky po plavidle a nikdy při tom téměř nikoho nepotkal. A když se někdo blížil, tak se to Rhodan dozvěděl s předstihem.
Jeho ruka láskyplně zavadila o jakýsi hedvábný přehoz, který mu splýval po rameni a zdál se být posázený tisíci drahokamy. Ale nebyl to přehoz a ani diamanty. Přehoz byl ve skutečnosti Whisper, Rhodanův mazlíček a přítel. Zdánlivé diamanty byla nervová čidla, pomocí nichž Whisper vnímal a ztrojnásoboval ostrost Rhodanových smyslů.
Rhodan ho zachránil před vyhladověním, neboť tato bytost používala velice složitý způsob přijímání potravy. Whisper potřeboval hostitele, s nímž uzavíral oboustranně výhodnou symbiózu. Když zemřel jeho hostitel, byl i symbiont odsouzen k smrti. K přijímání potravy potřeboval bílkovinnou lázeň, v níž letěl stočený do kuličky velikosti tenisového míčku.
Whisper byl v době záchrany poslední svého druhu.
Z vděčnosti se přidal k Rhodanovi.
Ve formě tenoučkého hedvábného šátku, 120 centimetrů dlouhého a 70 centimetr širokého, to byl neustálý průvodce Velkého administrátora. Whisper Rhodana varoval před nebezpečím, umožnilo mu vidění v absolutní tmě a posiloval jeho slabé telepatické vlohy.
Díky symbiontovi mohl Rhodan přijímat telepatické impulsy, nedokázal je však vysílat. Jen Gucky, který se jako skvělý telepat narodil, mohl Rhodanovy myšlenky přijímat a také na ně odpovídat.

8

S Whisperem se Rhodan dorozumíval myšlenkovými proudy, které procházely přímým nervovým spojením skrz Administrátorův zátylek. Bylo to tiché a nenápadné spojení.
‚Gucky bojuje s Lordem Zwiebem,' mínil Whisper.
‚A kdy to nedělá?' opětoval v myšlenkách Rhodan a zamířil k nejbližší antigravitační šachtě. ‚Musíme si s nimi promluvit, než začnou z nudy tropit hlouposti.'
Důvěrní Rhodanovi přátelé ovšem Whispera a jeho schopnosti dobře znali, takže když Administrátor dorazil k myšobově kajutě, seděli Gucky i Zwiebus vedle sebe na posteli. Myšob se tvářil jako svatoušek. Těžký dřevěný kyj ležel na stole, vedle něho bylo několik prasklých konzerv a láhev s vodou.
Rhodan okamžitě pochopil, že se Gucky telepaticky dověděl o jeho příchodu a Zwieba varoval. Zavřel dveře a postavil se proti oběma přátelům.
„Tak klidní? Dokonce jste odložili tu vaši válečnou palici..."
Lord Zwiebus se na Rhodan zaraženě zahleděl, potom zavrčel:
„Ne odložená. Ještě budu potřebovat."
Gucky se spokojeně zahihňal a ukázal na volnou židli. „Sedni si, Perry. Alespoň na chvíli zapomeneš na tu svítící bublinu. Právě jsme dojedli."
„To vidím," řekl Rhodan, posadil se a sledoval násilně otevřené plechovky. „Nemůžeš toho divocha konečně naučit, jak se ty nádoby otevírají? Stačí přece stisknout plošku na spodní straně a obsah se zahřeje, zatímco speciální mechanismus odstraní víčko."
Gucky bezmocně zasténal.
„To je jako učit slepého vidět!" Posunul se dál od neandrtálce. „Nebo hlupáka myslet."
Naštěstí si ho Lord Zwiebus nevšímal. Pračlověk visel se skoro psí věrností očima na Rhodanovi. Jeho vztah k Pozemšťanovi byl jiný než k myšobovi, ale ve svém srdci je měl rád oba a kdykoli by za ně položil život.
„Jenom počkej," radil Rhodan a střelil po Guckym káravý pohled. „Jednoho dne tě svou inteligencí předstihne. Ani dnes není hloupý, jen mu dělá problémy správné vyjadřování. Vše říká prostě trochu jinak. Ale věřím, že jsme nikdy neměli tak věrného přítele."
Gucky se zastyděl a sklopil zrak. „Ano, máš pravdu, Perry, je to prima chlap. Ale správné přátelství se

neobejde bez trošky pošťuchování. A Zwiebus ví, že to nemyslím zle.“
Neandrtálci pozorně poslouchal, když zaslechl své jméno. „Já Zwiebus, Lord Zwiebus. Co je pošťuchování?“
Rhodan se usmíval. „Jen jsme říkali, že jsi dobrý přítel.“
Na Zwiebově obličeji zazářil široký úsměv. „Ano, jsem. Dobrý přítel. Nejlepší přítel.“ Kývl směrem ke Guckymu. „I přítel vešbobra...“
Gucky zkoprněl, ale pak se uklidnil. Tvářil se nakysle. „Jsem myšob Zwiebe, myšob. Veš dělá kousi kous a je docela malinká. A navíc tady žádná není.“
„Ale byla tady, když jsem spal. Dobrou noc.“
Slova ‚dobro noc‘ zůstala beze smyslu. To si jen neandrtálec vzpomněl na jedno ze svých oblíbených slovních spojení. Rhodan se otočil, když se od interkomu ozval výstražný signál. Na monitoru se hlásil major Trec Lacuert, třetí důstojník INTERSOLARU.
„Velitelská centrála volá Perryho Rhodana. Ozvěte se, prosím.“
Rhodan přešel k interkomu a stiskl tlačítko. „Tady Rhodan. Co je?“
Major odstoupil a objevil se obličej Korom-Khana. Vyjadřoval spokojenost. „Stále sledujeme Accalaurie, pane. Několikrát změnili kurs, nyní snižují rychlost. Asi plánují vnoření do normálního prostoru. Máme je následovat?“
„Jen v bezpečné vzdálenosti. Pokud by zamířili k nám, okamžitě ustoupíme. Nebudeme riskovat žádný druh kontaktu. Co je s ostatními plavidly?“
„Letí za námi, pane.“
„V pořádku. Bude-li třeba, zastihnete mě zde nebo v mé kajutě. V rámci pronásledování máte nadále veškeré plné moci.“
„Děkuji, pane.“
Obrazovka zhasla.
Gucky se na posteli převalil a zeptal se:
„Co si od té honičky slibuješ, Perry? Nemůžeme s nimi navázat kontakt, aniž bychom byli zničeni. Přesto se za tím ohnivcem neustále ženeme. Proč?“
„Musíme zjistit, odkud k nám přicházejí. Snad se nám podaří zjistit alespoň směr. Accalauriové jsou pro nás záhadou, ale představují jednoznačné nebezpečí. Jistě, naši soustavu nemůžou ohrozit, ale sám si dnes viděl, jak snadno nás mohou odříznout od potřebných zásob. Posbiové byl zničeni; jestli úmyslně nebo ne, nevíme. Na palubě měli velice cenný náklad. Hogaltan ze Salemu. Musíme zjistit, zda Accalauriové sledovali Posbie už odsud. Jestli ano, hrozí našim lidem v systému Graper vážné riziko. V tom případě je ze Salemu odvezeme.“
Jak se zdálo, z Rhodanova vysvětlení nerozuměl Zwiebus ani slovo. Snažil se pozorně naslouchat, ale mnoho výrazů mu prozatím bylo cizí. Z opatrnosti tedy držel ústa a do rozhovoru se nemíchal.

9

„Jakpak? Našich pět lodí na to nemůže stačit...“
„Je tam jen padesát techniků a odborníků, víc není třeba. Doly na hogaltan jsou plně automatizované.“
„Ale nejprve budeme následovat Accalaurie?“
„Zcela správně.“
„Tak dobrá,“ řekl Gucky tónem, který vyjádřil všechny jeho pochybnosti o smyslu celé akce.
Rhodan se vydal ke dveřím. „Půjdu si na chvíli lehnout. Zůstanete tady?“
Gucky hodil rychlý pohled na Lorda Zwieba. „Jestli chceš, vezmi ho s sebou.“
Rhodan se zasmál.
„Chci jít spát, maličký,“ prohlásil a opustil místnost.
Gucky za zatvářil ztrápeně.
„To bych taky rád,“ zamumlal a začal přemýšlet, jak neandrtálce odsunout ze své postele.
* * *
Accalauriové setrvávali v normálním prostoru, žádným manévrem však neukázali, že by si paličatého pronásledovatele
všimli. Dvě hodiny spěchali přibližně rychlostí světla, aniž by změnili kurs, rychlili či zpomalili.
Plukovník Korom-Khan usoudil, že provádějí přesné zaměření své pozice. Vzdálenost od ukryté Sluneční soustavy byla v tu chvíli již čtyři tisíce světelných let.
Podplukovník Senco Ahrat, první důstojník, se hlásil k převzetí služby. Zastavil se vedle velitele, snažil se narovnat své mírně pokřivené tělo a dloubal se v nose.
Korom-Khan to sledoval s nechutí. „Chvilku pokračujte, první a prst vám vyleze druhou nosní dírkou. Ten váš takzvaný nos bude ještě křivější než nyní.“
Senco Ahrat se zašklebil. „Bez obav, veliteli, ten je křivý od mého narození. Ale neříkejte mi, prosím, že ho mám nechat narovnat. To nepřichází v úvahu. Znal jsem jednoho muže a ten...“

„Ano, tuhle historku znám. Při transplantaci dali chlapovi namísto jednoho játra pytlík s tabákem. Fungoval bezvadně, muž se jen divil, proč má v krvi tolik nikotinu. Člověče, to věříte na takové báchorky?“
První důstojník zakroutil hlavou. „Ovšemže ne, ale příběh je to pěkný. Když zjistil, co se stalo, lékař stále klel. No, brzy měl svůj tabák zpátky. Ten pacient totiž zanedlouho zemřel.“
Plukovník Korom-Khan se rozhodl změnit téma. „Accalauriové jsou stále na stejném kursu. Možná nás zaměřili a čekají, co podnikneme. Udržujte spojení s ostatními plavidly, první. Budete-li to považovat za nezbytné, probuďte mě.“
„Mám vás rušit i ve chvíli, kdy přejdou do lineárního prostoru?“
„Ne, to je normální manévr, který ti neznámí určitě provedou. Hlavní věcí je, abyste je neztratil.“
„Dobrá, pane.“
Plukovník Korom-Khan zmizel ve směru východu, zatímco si Senco Ahrat nasadil SERT-přilbu a převzal tak kontrolu nad INTERSOLAREM.
Ze spojové centrály se ohlásil major Freyer. „Zdravím, první. Něco zajímavého?“
„Tady není nic nového, majore. A u vás?“
„Nic.“
„Tak si tam spěte dál...“
Obrazovka ztmavla.
Hovor mezi vedoucími důstojníky INTERSOLARU byl kamarádsky drsný, vyplňovalo ho přátelsky míněné pošťuchování. Psychologové Solární flotily zjistili, že takové chování připívá k uklidnění napětí mnohem víc, než přísná disciplína.
Vedoucí inženýr Nemus Cavaldi, nevysoký, míči podobný chlapík, holohlavý a s vousy až po hruď, kráčel na svých krátkých nohách napříč centrálou a padl do křesla vedle Senca Ahrata.
„Tak jste se zase jednou dostal do práce?“ informoval se dobromyslně a tahal se za cop spletený z vousů, který mu už od kolegů přinesl mnoho pošklebování. „Co si myslíte o těch Accalauriích, smím-li se zeptat?“
Ahrat se na něho nepodíval, soustředil se na blikající kontrolky hlavního ovládacího panelu. „To jděte raději za Ahasperem, na tyto otázky bude mít lepší odpověď. Jako hlavní fyzik bude přinejmenším vědět, za čím se to ženeme – jestli je to kosmická loď nebo jen energetický útvar.“
Cavaldi se krátce zasmál. „Nebudete mi věřit, ale od něho právě přicházím. Chtěl bych znát ještě další, nezávislý názor. Tedy?“
Ahrat seděl uvolněně ve svém velitelském křesle. „Poslouchejte, doktore, já jsem první důstojník lodi a emonaut. Zastupuji velitele a pronásleduji neznámý létající objekt. Samozřejmě jsem uvažoval, co asi v té energetické
bublině je, ale rozhodně není mým úkolem to zjistit. Ale jelikož se ptáte, odpovím vám: Jedná se o nový ochranný štít, kryjící podstatně menší kosmické plavidlo, řízené inteligentními tvory. Tak, ještě něco?“
„Ne.“
„A co si o tom myslí náš přítel Ahaspere?“

10

Cavaldi se stále ještě šklebil. „Přesně totéž, co vy, první. A já si myslím to samé. Tím by ta otázka mohla být vyřízena. Alespoň prozatím.“
Namáhavě se zvedl z měkkého sevření pěnové hmoty křesla a odešel do spojové centrály. Šel nejspíše vyzpovídat majora Freyera, aby si vytvořil představu o názorech posádky.
Ahrat se opět zabýval obrazovkami a ovládacím zařízením. Accalauriové začali zrychlovat. Krátce předtím, než mohli přejít do lineárního prostoru, se rozječel poplašný signál. Ahrat zavolal do spojové centrály, aniž by pohnul prstem. Jeho pozornost ještě stále platila především Accalauriům.
„Co se děje, majore?“
„Nouzové volání přes hyperrádiový most, pane. Nahrál jsem ho, ale je to jen zlomek. Chcete to slyšet?“
„Moment, přijdu raději za vámi.“ Ahrat zavolal majora Kusumiho, který jako šéf zaměřovací aparatury odpovídal za sledování Accalauriů. Nařídil mu, aby cizince nepouštěl z obrazovek všech přístrojů a oznámil posádce, že INTERSOLAR přejde během pěti minut do poloprostoru.
Teprve potom opustil můstek lodi a utíkal do spojové centrály. Nouzové volání chtěl slyšet z první ruky. Freyer už všechno připravil. Ukázal na obrazovku hypervysílače.
„Žádné vizuální spojení, pane. Jen abstraktní barevný vzorek bez jakéhokoliv významu; vznikl nejspíš díky rušení. Signál přišel přes naše retranslační stanice ze soustavy Graper. Poslouchejte...“
Stiskl tlačítko.
Několik vteřin byl slyšet jen běžný šum, pocházející od radiohvězd. Teprve potom se ozval hlas, deformovaný, jako by přicházel z velké dálky, ale díky zesilovači byl hlasitý a zřetelný.
Hlas říkal:

„...mluví Screw Howard, vedoucí těžební skupiny Salem. Byli jsme přepadeni a naléhavě potřebujeme pomoct. Accalauriové jsou...“
Tím nouzové volání končilo.
Ahrat zíral na přehrávací zařízení. „To bylo všechno?“
„Bohužel, pane. Vysílání bylo přerušeno.“
Ahrat se dlouho nerozmýšlel. Poděkoval a běžel zpět do velitelské centrály. Tentokrát se zřekl použití SERT-přilby.
Postavil se k pultu, pomocí interkomu informoval velitele a Perryho Rhodana. Těsně před přechodem INTERSOLARU
do lineárního prostoru se v centrále objevil Rhodan a nařídil ukončení pronásledování Accalaurijské lodi.
„Nový kurz – systém Graper. Souřadnice máme v navigačním počítači. Vzdálenost činí dvacet tisíc světelných let. Jestli chceme něco zachránit, musíme si pospíšit.“
To už byl na můstku i plukovník Korom-Khan a převzal velení. INTERSOLAR změnil kurs a ztratil se v poloprostoru.

2.

Planeta Salem patřila ke světům, které lidé nazývali jupiterským typem. Byla to třetí planeta soustavy Graper a měla průměr 141632 kilometrů. Doba rotace byla třináct a půl hodiny, střední teplota na povrchu obnášela sto stupňů pod bodem mrazu. Gravitace činila 2,49 gravu.
Amoniako-vodíková atmosféra byla částečně tekutá, takže rozlehlé území na povrchu této planety bylo pokryto mořem – ovšem mořem amoniakovým. V něm ležely kontinenty, bičované nikdy nekončícími bouřemi; skalnaté a bez sebemenší stopy vegetace.
Na Salemu vládl nepředstavitelný atmosférický tlak. Po povrchu se dalo pohybovat pouze ve speciálně pancéřovaných
oblecích, nebo ve skafandru se zapnutým ochranným štítem. Na planetě žilo padesát lidí, bydleli v pohodlně zařízených ocelových kupolích, v níž zakoušeli nekonečnou osamělost.
Sluneční systém Graper byl velmi malou soustavu, a nikdo kromě lidstva ho zatím nikdo neobjevil. Salem byl bohatý na hogaltanová naleziště. Těžba pokrývala většinu pozemské poptávky po tomto prvku, přestože byl zatím otevřel jen jediný důl.
Geologický průzkum, těžba pětirozměrně zářící rudy, její vyčistění od ostatního materiálu a nakládání prutů čistého kovu probíhalo naprosto automaticky. Padesát inženýrů fungovalo pouze jako strážní personál a údržba zařízení. Pokud na planetu někdo přilétl, byly to většinou nákladní lodi Posbiů, na nichž nebyla žádná posádka, kromě robotů.
Křižníky Solární flotily se objevovaly jen zřídka.
Těžební stanicí na Salemu vedl sto třicetiletý inženýr Screw Howard. Už sto let žil na Salemu, za tu dobu strávil mimo tento svět jen několik krátkých dovolených. Při každé vhodné i nevhodné příležitosti se pokoušel přesvědčit své podřízené, že Salem je ta nejkrásnější planeta v nekonečném vesmíru. Tomuto tvrzení nikdo nevěřil, pochopitelně až na starého pána.

11

Na Howarda už doléhal jeho vysoký věk, měl bílé vlasy a uhnuté tělo. Bez antigravitačního zařízení pod obytnou kupolí by ho velká gravitace obří planety brzy stála život. Jen nemnoho lidí – nehledě na věk – mohlo vydržet dva a půl gravu po dobu delší než třicet minut.
Jeho zástupce, Ron Ronald, byl o padesát roků mladší, byl to muž temperamentní povahy a prudkých gest. Byl trochu obézněj ší a pokoušel se to skrývat. Pod kupolí se mu to vcelku dařilo, venku toho ani nebylo zapotřebí. Dva a půl gravu neumožňovalo akrobatické kousky, ani se zapnutými antigravitačními generátory. Každá činnost působila v pancéřovém obleku neohrabaně, ať už jeho nositel chtěl nebo ne.
Světlo vládlo na polovině planety, kde stála stanice, vždy jen několik hodin, tomuto rytmu se musela přizpůsobit i její osádka. Přesto se i dnes, po mnoha staletích, používaly časové jednotky Země.
Přesně před měsícem přistála poslední loď a přivezla novinky z celé Galaxie. Taková návštěva obvykle pro osamělé muže znamenala vítanou změnu, ale tentokrát vezla znepokojivé, dokonce šokující zprávy. Návštěvníci byli takzvaní Prospektoři, národ podobný Galaktickým obchodníkům – Skokanům – který se odtrhl od Solární říše a žil si po svém. Prospektoři se věnovali galaktickému obchodu. Neměli žádnou domovskou planetu, i s rodinami obývali své kosmické lodě. Neustále cestovali Mléčnou dráhou, pátrali po surovinách a nerostech.
Screw Howard je přijal vlídně, avšak s kapkou nedůvěry. Hned na počátku rozhovoru je informoval, že Salem a hogaltan na něm patří k majetku Solární říše. Objasnil existenci nouzového vysílače, jímž může v případě potřeby v krátké době povolal svaz Solárního loďstva. Nebyla to samozřejmě žádná hrozba, jak Howard s přívětivým úsměvem dodal, jen dobře myšlené upozornění.

Náčelník Prospektorů se též mile usmíval.
„O hogaltan se nezajímáme," vysvětlil a pohrdavě mávl rukou. „A co se Solárního impéria týče: Jak se zdá, delší dobu jste s touto imaginární říší neměli spojení. Už totiž neexistuje. A Perry Rhodan... nu, ten není naživu."
„To je přece nesmysl!" namítl Howard energicky a podařilo se mu ukrýt překvapení. „Ještě před několika dny jsme hypervysílačem obdrželi několik zpráv. A to z Rhodanova pověření. No, co říkáte nyní?"
Prospektor zůstal skeptický. „Zhola nic. Váš radista byl asi poněkud opilý."
Screw Howard mlčel, zato vzkypěl Ron Ronald. „Jestli je tu někdo opilý, tak leda vy! Přicházíte k nám a chcete nás obelhat! Rhodan je naživu! Kam asi Posbiové odvážejí námi vydolovaný hogaltan? Snad do pekel?"
Prospektor pokrčil rameny.
„Možná ano," řekl a už se k tomuto tématu nevracel.
Loď Prospektorů zanedlouho odstartovala a padesát lidí zanechala na pochybách. Howard se na situaci ohledně Solární říše informoval hyperprostorovým vysílačem a krátká odpověď, kterou obdržel, ho uklidnila.
„Pracujte dál, skupino Salem. Nevěřte žádným pověstem. Solární říše existuje, a její zachování bude záviset i na tom, jak dobře splníte svůj úkol. Perry Rhodan schválil, že vás brzy vystřídá nová skupina techniků, budete-li si to přát."
Nikdo – ani Screw Howard – nevěděl, že vysílání přichází z jedné z mnoha lodí Solární flotily, které se z pověření Perryho Rhodana toulaly Mléčnou dráhou, aby udržovaly spojení s koloniemi a sledovaly další vývoj v ostatních galaktických říších. Zpráva pro Howarda pocházela přímo ze Země, plavidlo sloužilo pouze jako mezistanice.
* * *
Ten večer trávila posádka stanice ve společenské místnosti. Nástěnný kalendář ukazoval 2.října 3431 pozemského letopočtu.
Ronald se věnoval sudu silného piva, který na Salemu zanechali Prospektoři. Mluvil jako kniha a nikdo ho nebyl schopen donutit k odchodu do postele. Jeden z mužů se zvedl a mrkl na Howarda, kterému by byla celá záležitost
lhostejná, kdyby Ronalda nepotřeboval pro zítřejší průzkumnou cestu.
„Ano? co je, Farrelle?"
Teprve čtyřicetiletý technik si dal ukazováček na rty a zašeptal:
„Hned půjde spát – jen chvilinku počkejte. Přivedu jeho ženu."
Heddy Ronaldová nebyla jen pěkná, ale i velmi rozhodná žena. Nikdo se jí nebál víc, než její muž. Sotva podvědomě zaregistroval jméno své půvabné ženy a pochopil, o čem technik mluví, byl rázem docela střízlivý. Vyskočil a chytil Farrella za rukáv kombinézy.
„Počkej, tohle mě přeci nemůžeš udělat..!"
„Ano, může," opravil ho Howard se smrtelně vážným výrazem ve tváři. „A jestli nepůjdeš domů, udělá to. A znáš přece Heddy. No, nechtěl bych být na tvém místě..."
To nechtěl být ani Ron. „Ona už jistě spí a pokud jí vzbudíte, bude dvakrát tak nazlobená. Klid – už jdu pryč. A musím potichu, abych ji nevzbudil. Musím si stejně odpočinout, že ano..?"
Odspěchal. Pár mužů se zasmálo, ale potom si vzpomněli na své rodiny, od kterých byli dlouhodobě odděleni a rázem bylo po veselí.
Howard řekl:
„Pro dnešek končíme. Zítra nás čeká náročný den. Takže půjdeme do postelí."

12

On sám nebyl ženatý, alespoň v současné době. Kdysi dávno měl rodinu, ale jeho žena zemřela a syn odletěl první lodí do Sluneční soustavy, kde chtěl studovat na kosmické akademii. Mladý Howard otci psal jen zřídkakdy a jeho zprávy byly krátké. A loni přestal psát docela.
Starý muž vstoupil do svého bytu. Jako každého večera, i dnes padl Howardův pohled na stěnu, kde visela dvojice obrazů – jeho ženy a syna. Pro ně už nežil, jen pro sebe a pro své vlastní ideály. Už nemohl s touto prací přestat, neměl síly začínat znovu. Kromě toho potřebovala malá kolonie na Salemu pevné velení. A za dobrého velitele se Howard považoval.
Stařec uvažoval o plánech na příští den. V pohoří muselo být bohaté ložisko hogaltanu, to bylo jisté, protože počáteční průzkum to jasně ukázal. Zítra budou vědět víc. Potom bude mít opět důvod zavolat hypervysílačkou velení. Starý důl sice stále dával dostatečné výnosy, ale nebylo na škodu si zajistit další potenciální ložiska. Hogaltan mohl být pro pozemský průmysl v budoucnosti ještě důležitější.
Noc trvala jen pár hodin. Ještě před svítáním zavolal Howard členům expedice a požádal je, aby se za půl hodiny shromáždili u jižní brány.
Pěší chůze by byla v panujících přírodních podmínkách příliš vysilující, takže nechal Howard připravit antigravitační kluzák. Tento kluzák v sobě zahrnoval několik podstatných výhod, cestování v něm bylo především

rychlé a relativně pohodlné. Jeho nákladní prostor mohl pojmout dostatečné vzorky rudy. Tlaková kabina skýtala útočiště pro osm osob. Přitažlivá síla v ní byla přesně 1 gravos.
Pasažéři nastoupili do letounu, fyzik dr. Palmers provedl předletovou přípravu. Z přechodové komory kupole byl odčerpán vzduch, potom se před kluzákem otevřela těžká vnější vrata.
Někdo nepřipravený, kdo poprvé vstupoval na povrch Salemu, by si musel připadat jako na prahu skutečného pekla, přestože by se nacházel v kabině letounu a tedy v bezpečí. Planetu neustále obklopovala tlustá slupka mraků, naštěstí v dostatečné výšce. Byly tu však vichřice a prudké vzdušné proudy a to i velice nízko nad zemí. V každé kotlině ležel zmrzlý sníh, zatímco odkrytá místa byla holá a holá měla zůstat navěky.
Vrcholky blízkého skalního masívu byly až deset tisíc metrů vysoko, nejvyšší hory Jižního pohoří, v němž objevili naleziště rudy, dosahovaly až do mraků, tedy do patnáctikilometrové výšky. Na druhé straně pohoří, které lidé nazývali Severními kopci, ležel současný hogaltanový důl. Cíl výpravy byl Jižních horách, v tří tisíci metrech, na rozlehlé náhorní plošině.
„Ty už jsi tam párkrát byl, Redskine. Může Palmers bezpečně přistát?“
Kluzák byl zasažen prudkým poryvem větru a stržen ze svého kursu. Palmers se snažil srovnat let a vystoupal vzhůru.
„Ovšemže může, šéfe,“ pravil dr. Redskin. „Je to jednoduché. Věřím, že na náhorní planině jen tenká vrstva skály a pod ní se nachází mohutné ložisko hogaltanu, které jsme zaznamenali. Naměřené záření nám bohužel neprozradí,
kolik kilogram nebo tun té zpropadené látky tam leží; potvrdí jen její přítomnost. No, za několik hodin budeme moudřejší... Doufám.“
Palmers se zřekl toho, že by Severní kopce přeletěl po přímce. Nebyly příliš dlouhé, šlo je snadno obletět a ze severozápadu s přiblížit k náhorní plošině u okraje Jižního pohoří. Od stanice to vzdušnou čárou bylo dvacet pět kilometrů, z hogaltanového dolu patnáct, ale trochu jiným směrem.
Před kluzákem se tyčily mohutné Jižní hory a protože jejich vrcholy mizely v mracích, vypadalo to tak, jako by společně s nimi tvořily nekonečnou stěnu. Howard už na druhé straně hor letěl a věděl, že se této straně podobá jako vejce vejci. Po chvíli se o tom přesvědčili i ostatní.
„Tamhle to je to,“ řekl dr. Redskin a ukázal dopředu. „U paty skalního kužele, tři kilometr nad úrovní ledu. Palmersi, zamiřte víc vlevo. Ano, tak je to lepší. Na pravé straně vytvářejí skalní zářezy nebezpečné turbulence. Tady dávejte pozor.“
Po deseti minutách hladce přistáli. Náhorní planina se pro těžbu moc nehodila, ale po vyčerpání stávajícího dolu bude možné přenést zařízení na antigravitačních plošinách. Přetavené pruty čistého hogaltanu budou na přistávací
plochu převáženy kluzáky.
Malou přechodovou komorou vystoupili do volné krajiny. Těžké ochranné obleky bránily volnému pohybu, ale na to si obyvatelé Salemu dávno zvykli. Uvykli i nutnosti neustálého zapojení ochranných polí. Jen tak mohli kompenzovat strašlivý atmosférický tlak.
Redskin a Palmers rozestavili speciální senzory a dali se do průzkumu. Když obdrželi první výsledky, zavolali Howarda.
„Pojď sem a podívej se! Jsou toho tady tuny a tuny. Celé pohoří!“ Redskin sotva ovládal své nadšení. „Vsadím se, že jsou tu jen dva metry skály a pod tím je nevyčerpatelná zásoba hogaltanu. Kdo by si to pomyslil...“
„Vždyť jsi to tušil,“ odpověděl suše Howard. „Proč jsi tedy tak překvapený?“
„Nemůžu se radovat, i když jsem to čekal? Jistě, už poprvé jsme obdrželi pozitivní výsledky, ale i tak zůstaly nějaké pochybnosti a množství rudy. Mohlo ho tu být jen trochu. Ale je toho tady víc, než vytěžíme za celý život. Tisíce tun...“
„Transport zařízení nebude snadný,“ tlumil Howard nadšení svých mužů. Ale potom dodal: „No, ale jistě to zvládneme.“

13

Na náhodní plošině zůstali pět hodin, mezitím se začalo stmívat. Rychlá rotace planety je opět donesla na noční stranu. Howard se rozhodl k návratu. Když odstartovali, byla již úplná tma. Kromě navigačních přístrojů měl pilot Palmers dvě další možnosti orientace, který samozřejmě využil. Jak hogaltanový důl tak kupole stanice byly jasně osvětleny a ukazovaly mu cestu nocí.
Vrátili se ke stanici, přistáli v hangáru, kde odložili nepohodlné obleky a spěchali do svých bytů. Později se setkali v kantýně a prodiskutovali výsledky expedice. Této rozpravy se účastnily i ženy, které neměly v malém společenství speciální úlohy a dělaly v podstatě stejnou práci, jako muži.
Když šli konečně spát, bylo stále ještě 2.října roku 3431. Howard obvykle brzy a hluboce spal, ale dnes to bylo jiné. Dlouho ležel na lůžku a nedařilo se mu usnout. Cítil podivný neklid, pro který neměl žádné racionální vysvětlení.

Ač se planeta Salem podobala ledovému peklu, za dobrých bezpečnostních opatření a s vynikající pozemskou technikou neznamenala téměř žádné riziko. Ocelové kupole poskytovaly ochranu proti počasí, atmosférickému tlaku a dokonce i proti možnému nepřátelskému útoku. Na Salemu nebyli žádní inteligentní či nepřátelští domorodci, z této strany tedy nebezpečí nehrozilo.
A přece Howard nemohl usnout, protože cítil nepochopitelnou tíseň. Ta byla stále silnější, jako by se k planetě blížila smrt. Ale i to byl nesmysl. I kdyby z vesmíru přilétala neohlášená loď, automatická zaměřovací stanice by ji lokalizovala a vyhlásila poplach.
Pokud se tak nestalo, nepřilétala žádna kosmická loď. Tehdy, když se objevili Prospektoři, se výstražné zařízení dobře osvědčilo. Ohlásilo je dříve, než vstoupili do atmosféry.
Howard se převalil na druhý bok a přemýšlel, zda by si neměl vzít uspávací prostředek, když ho z postele doslova katapultovalo divoké zařinčení.
Poplašné zařízení!
Tak přece!
Aniž se oblékl, vyběhl Howard v pyžamu na kruhovou chodbu a sotva po minutě stanul k tunelu vedoucímu ke komunikační a zaměřovací kupoli. Ve stejnou dobu se přiřítil i Redskin a málem do šéfa stanice narazil. Na sobě měl jen krátké kalhoty.
„Loď!“ křikl a prudce oddechoval.
„No, určitě to nebude velryba,“ odpověděl Howard sarkasticky a běžel dál.
Tunel ke kupoli se zaměřovací aparaturou byl dlouhý téměř padesát metrů, ale starý muž byl přesvědčen, že tuto dráha ještě nikdy ve svém stačí život neabsolvoval tak rychle. A to tu žil celé století.
Po příchodu do kupole si všiml, že některé zobrazovací panely se při vyhlášení poplachu automaticky zapojily. Reprodukovaly obrazy, pořízené satelitem, kroužícím na orbitální dráze. Kvůli hustotě atmosféry nebylo možné sledovat volný vesmír z povrchu.
Na některých monitorech byly k vidění podivné objekty. Howard sebou trhl, když je identifikoval.
Redskin se zastavil vedle něho. „Člověče, Screw, to jsou přece ti cizinci...!“
Howard pomalu pokračoval k hlavnímu panelu lokátorů. Za sebou zaslechl dusot kroků. I ostatní členové posádky stanice se vzbudili a přišli zjistit, co stojí za vyhlášením poplachu.
„Žádné ukvapené závěry, Redskine. Sice to vidíme, ale nemůžeme s jistotou říct, o co jde. Je to malé, příliš malé. Podle všech dosavadních hlášení měli ty bubliny průměr jeden až čtyři kilometry.“
„Snad jsou to mláďata,“ mumlal Farrell.
„Nechej těch vtipů!“ obořil se na něho vztekle Howard. „Na to teď není čas. Rakowský, zapněte záznamové zařízení a jděte k vysílači. Ale prozatím nevysílejte. Ještě to není tak špatné.“
„Jsou celkem čtyři, každý o průměru čtyřiceti až padesáti metrů,“ řekl Palmers. „Ještě nikdy neslyšel, že by byli Accalauriové takhle zakrslí.“
Farrell otevřel ústa, potom se však rozmyslel a nic neřekl. Jeho teorii, že energetické bubliny jsou mračna živoucí hmoty a proto mohou být libovolně veliké, by stejně nikdo nevěřil. Označit zářící tělesa za energetická pole však považoval za nesmyslné.
Howardova tvář byla sekundu po sekundě zachmuřenější. Situace se mu už zdála velice neradostná.
Čtyři zvláštní útvary, připomínající malé Accalaurie, kolem sebe šířily jasné světlo. Když se čtveřice ponořila do atmosféry a klesala k zemi, zesláblo záření jen nepatrně. Objekty neustále měnily kurs, pak se jejich dráha stabilizovala.
Zmizely z oblasti dosahu satelitu. Příslušná obrazovka ukazovala už jen slabě žhnoucí místo atmosféry, kde Accalauriové vstoupili do plynového obalu Salemu. Potom, po několika nekonečných sekundách, prorazila čtyři svítící tělesa v patnáctikilometrové výšce hradbu mračen. Znovu manévrovala, až zamířila k jasnému cíli.
K hogaltanovému dolu.
Screw Howard byl náhle velmi živý. Zakřičel několik povelů a tunelem proběhl zpět do obytné kupole. Sledovalo ho několik párů očí, jeden z mužů skočil na uvolněné místo před ovládacím pultem satelitu.
Howard se přesvědčil o tom, že se všichni členové obranných jednotek vydali do skladu vedle východu z kupole, kde byly uloženy ochranné oděvy. Lidé si navzájem pomohli s oblékáním, aby byli dříve hotovi.
Z reproduktorů se postupně ozvala hlášení, potvrzující obsazení jednotlivých obranných postavení stanice.

Rakowský informoval o radiogramu, který připravil k odeslání přes hypervysílač. Čekal pouze na rozkaz k jeho vyzáření. Ronald oznámil, že se čtyři svítící tělesa přiblížila k dolu na tři kilometry a výrazně zpomalila.
Howard dál neváhal. Spolu s devíti průvodci opustil propusť. Neutralizátory gravitace nastavili tak, aby se mohli pohybovat s lehkostí, jež by byla na Zemi za normálních podmínek nemožná. Jednotlivé bunkry ležely podél cesty k dolu na zvlášť dobře krytých místech.
Jejich automatická zařízení mohla být obsluhována i ručně, výcvik v zacházení s nimi absolvovali bez výjimky

muži i ženy. Pět kilometrů před dolem pokračovali v cestě už jen Howard a Heddy Ronaldová. Ostatní již seděli v pevnůstkách. Dvojice dosáhla malé kupolovité stavby a vstoupila dovnitř. Howard několika rychlými pohyby zapojil monitory a vysílačku, spojující bunkr se stanicí a zbytkem pevnůstek.
Dvě ze čtyř svítících těles bylo šikmo nad dolem, ještě dva kilometry vysoko. Zbývající pomalu klesala k pancéřované budově nad důlní šachtou. Často měnila směr, jako by váhala, zda mají přistát nebo ne. Howard začal tušit, že jeho teorie o Accalauriích získává na pravděpodobnosti – teorie, které se jeho kolegové a vědci smáli. Často se s nimi bavil, ale Howardovy vývody byly považovány za nelogické a vědecky nepotvrzené. Dokonce ho označili za snílka.
Ale světelné bubliny se neměly k přistání, a to jen potvrzovalo Howardovu tezi. Znaly tedy nebezpečí, který jim hrozilo. A Howard je znal také.
„Jestli se energetické útvary dotknou povrchu, zavřete oči a nedívejte se na obrazovky!“ nařídil svým lidem do všech stanic. „A předně zachovejte rádiový klid. Přistanou-li pouze u dolu, můžeme z toho vyváznout. Prozatím tedy nevysílejte, Rakowský. Na to bude čas později.“
Běsnící orkán neměl na bubliny vliv, to byl další důkaz, že v nich jsou skryty inteligentní tvorové. Dvě tělesa se už nepohybovala, jako by v atmosféře Salemu zakotvila. Dvě však byla už jen sto metrů vysoko. Klesala rychlostí jednoho metru za sekundu. Howard na Heddy Ronaldovou kývl.
„Je to stejné – vlastně stejné jako vždycky. Pro mne je to důkaz, a sice stoprocentní.“
„Důkaz? Pro co?“
Screw Howard řekl:
„Antihmota, Heddy."
Sto sekund bylo jako věčnost.
„Antihmota? O té jsem samozřejmě slyšela, Screw, a také vím, že antihmotu lze vyrobit jen uměle a za vydatných bezpečnostních opatření. Předpokládáš, že se ta zářící tělesa skládají z antihmoty?“
„To nejsou žádná zářící tělesa, Heddy. Vlastní objekt z antihmoty, jak se domnívám, je uvnitř bubliny, zahalený do energetického štítu, bránícího proti kontaktu s normální hmotou. Alespoň podle mého názoru. Avšak nemůže bránit před hmotou přesahující určitou kritickou mez – v případě Salemu bude tato hranice jistě překročena. Accalauriové to také vědí, proto jsou opatrní, ale zkouší to stále znovu. Jsou prostě zvědaví, ne nepřátelští.“
Heddy upřeně hleděla na obrazovky a malého průzoru kupole. Dva Accalauriové byli v padesáti metrech a nadále se blížili k povrchu.
„Proč jsme na ně nenarazili už kdysi dávno?“
Howard pokrčil rameny. „Věřím, že jejich domov není v této galaxii. Kdyby ano, museli bychom se s nimi setkávat. Možná existuje galaxie, která se celá skládá z antihmoty. Uvědomuješ si přece, co se stane při vzájemném střetu hmoty a antihmoty.“
„Ano, nastane jaderný výbuch.“
„To sice není přesně ono, ale v důsledcích je to podobné. Nyní pozorně poslouchej, Heddy. Musíme zavřít oči. Nejsem si jist, že zatemňovací ochrana zareaguje dostatečně rychle.“
Obě svítící tělesa byla jen několik nad skalnatým povrchem Salemu, a potom – po posledním krátkém váhání – přistála.
Heddy Ronaldová i Screw Howard se vrhli k podlaze; vzápětí se venku zablesklo. Obě těleso detonovala ve stejnou dobu, a účinky jejich zničení převýšily sílu atomové bomby. Noc nad Salemem se změnila v den. Tlaková vlna zpustošila nejbližší okolí, kupoli bunkru však nepoškodila.
Budova nad dolem zanikla, k nebi stoupala jasná ohnivá koule. Když záře polevila, otevřel Howard oči.
Tam, kde ještě před chvílí stál důlní závod, byl jen obrovský kráter.
Opatrnější světelné bublinu byla silou exploze vymrštěny vzhůru, nezdálo se však, že by je tlaková vlna detonace nějak ohrozila. Stoupající rychlostí uháněly nahoru do noci a zmizely v oblacích.
Po pár vteřinách je zaměřil orbitální satelit.
„Viděli jsme dost,“ prohlásil Howard a uzavřel přilbu svého. Potom pomohl Heddy. „Vrátíme se do obytné části stanice. Tady u dolu už nebudeme zapotřebí.“
„Myslíš, že lidé z velení nechají důl obnovit?“
„Budou-li potřebovat další dodávky hogaltanu, pak ano. Jinak ne. Ale rozhodování nebude na nás. Budu muset uvědomit Zemi...“
„A co když byla opravdu zničena?“
Hodil na ni podezíravý pohled.

15

„Takže i ty věříš tomu nesmyslu?“ zavrčel a otevřel dveře přetlakové komory. „Jdeme!“
* * *
Ačkoli se mezitím rozednilo, nikdo nemyslel na práci nebo dokonce na spánek. Všichni se zabývali posledními

událostmi na Salemu. Krom toho svolal Screw Howard celé osazenstvo stanice k poradě do kantýny. Když se trochu utišila spleť hlasů, vstal a řekl:
„Před půl hodinou jsem odeslal volání o pomoc. Zatím jsem neobdržel žádnou odpověď a mohu jen doufat, že vysílání zachytila nějaká naše stanice nebo plavidlo Solární flotily. Když během týdne nebude následovat žádná reakce, vyšleme volání znovu, tentokrát nezašifrované, aby ho mohl přečíst každý. Souhlasíte?“
Nikdo neprotestoval. Howard spokojeně kývl. „Nyní budeme hovořit o vlastním incidentu – většina z vás ví, co zde chci říci. Ano, mluvím o antihmotě! Měl jsem první příležitost pozorovat z minimální vzdálenosti kontakt mezi Accalaurii a normální hmotou. Nemůže být pochyb o správnosti mé teorie. Čehokoli se Accalauriové dotknou, je odsouzeno k zániku. Veškeré částice anihilují se svými antihmotovými protějšky. Při tomto procesu se uvolní veškerá energie těchto částic, takže dojde k mohutnému výbuchu. Hmota Salemu byla samozřejmě mnohem větší než accalaurijských lodí, takže byly zničeny. A ještě něco: Ty svítící objekty mohly být výsadkové čluny plné Accalauriů, zakryté ochranným polem – ten je chránil před zničením – nebo šlo o samotné Accalaurie. Zjevně nečekali, že dojde k explozi. Šlo tedy o nehodu. To nám však nijak nepomůže. Důl je zničen, a Accalauriové mohou přijít na představu přistát blíž u obytných kupolí. To by znamenalo naši zkázu.“
V kantýně se šířil neklid. Jeden z mužů se přihlásil o slovo. Howard na něho pohlédl. „Ano, Palmersi, co je?“
„Vždy jsem se tvé myšlence jen smál, to jistě dobře víš, ale teď jí pomalu začínám věřit. Ale co bude dál? Musíme se rozhodnout rychle, jinak bude příliš pozdě.“
„Moc toho udělat nemůžeme, Palmersi. V kupolích jsme relativně v bezpečí, tady můžeme bez potíží přežít. Nevím, jak dlouho bude trvat, než vyslyší naše volání o pomoc, jestli ho vůbec někdo zachytil. Rakowský zjistil silné poruchy, který mohly příjem radiogramu velice zkomplikovat. Jak jsem již zdůrazňoval, nepřišla žádná odpověď.
Jsem přesvědčen o tom, že musíme opustit naši stanici a stáhnout se do Jižního pohoří. Tam budeme chráněni i před velice silnými atomovými výbuchy. Vezmeme si kluzáky a naplníme je zásobami. Tak se zbavíme závislosti na skladech stanice. Nějaký čas to venku vydržíme a když se nic nestane, vrátíme se.“
Odmlčel se a po chvilce se otázal:
„Má někdo z vás lepší návrh?“
„Proč nezůstaneme tady?“ To byl Denver, jeden z inženýrů. „I kdybychom v horách přečkali zničení naší základny, k čemu to bude? Po pár týdnech bychom tam stejně zahynuli.“
Zaváhal a pokračoval:
„Raději zůstaneme zde. Třeba nás kupole ochrání.“
Howard nesouhlasil. „Jsem pro útěk. Říkáš, že v pohoří přežijeme i několik týdnů,to máš úplnou pravdu. Jenže do té doby může přiletěl vesmírná loď a zachránit nás. Avšak stanici mohou Accalauriové zničit už dnes nebo zítra. Naše šance na přežití zvýší pouze evakuace. Jsem si jist, že se cizinci vrátí. Hogaltan je nějakým způsobem
vábí, jinak by neusilovali o přistání.“
„Souhlasím s Howardovým návrhem,“ řekl dr. Palmers. Tím padlo rozhodnutí. Ani Denver už o nutnosti útěku nepochyboval.
„Ve dvou hodinách odstartujeme,“ rozhodl Howard. „Okamžitě zahájíme nakládání kluzáků. Rakowský, prozatím zůstaneš v radiokomunikační centrále a vyhlásíš poplach, pokud se Accalauriové znovu přiblíží. Ještě jednou vyšli nouzové volání – zašifrované.“ Pak se rozmyslel. „Ne, pošli ho nezakódované. Text ještě máš.“
Rakowský mlčky přikývl a zmizel. Ostatní se vrhli do práce.
Dr. Redskin, který podnikl několik expedic po povrchu Salemu, znal skvělý úkryt v masivu Jižního pohoří. Jednalo se o velkou přírodní jeskyni, jejíž vstup směřoval k severu, přičemž jeho boky chránily ze severu a západu mohutné skalní stěny. Na skalní plošině před jeskyní mohlo bez problémů přistát všech šest kluzáků.
Letouny se přemisťovaly v nejnižší možné výšce, aby se zbytečně nevystavovaly zuřivému větru. Rakowský se rozhodl setrvat k komunikační kupoli u hyperkomu. S kluzáky byl v neustálém radiovém spojení. Neustále odesílal volání o pomoc, ale doposud nezjistil jedinou známku toho, že byly hypersignály zachyceny někým venku.
Obyvatelé Salemu se mezitím zabydlovali v přechodném domově. Kabiny kluzáků přirozeně nemohly nahradit obytné kupole, ale dalo se v nich žít i bez ochranných obleků. Malé přetlakové komory umožňovaly odchod jednotlivých osob, aniž by museli ostatní uzavírat přilby svých skafandrů.
Kluzáky dosedly na náhorní planině a všechny kromě jednoho se přesunuly do jeskyně. Zde byly v bezpečí i před velice silnou jadernou explozí, byť by k ní došlo nedaleko.
Howard zůstal v posledním kluzáku. „Doprovodí mě Ronald, Farrell, Palmers a Denver. Poletíme k dolu. Redskin převezme velení nad lidmi v jeskyni. V mé nepřítomnosti pokud možno nic nepodnikejte, lidi. Zůstaňte

ve spojení s Rakowským a podejte mi zprávu, kdyby se mu podařilo dovolat pozemským plavidlům. A nebo pokud by zpozoroval Accalaurie.“
Když byli na cestě, otázal se Palmers:
„Ty zamýšlíš něco extra, že? Accalaurie – pokud se ukáží u dolu – bychom mohli sledovat i ze skály nad jeskyní. Je odtamtud skvělý výhled...“
„Ne dost dobrý, Palmersi. Jak si říkal, něco mě napadlo... Není zvláštní, že se Accalauriové pokoušejí přistát, ačkoli přesně znají nebezpečí? Museli už tedy přistát na jiné planetě Mléčné dráhy a nebýt přitom zničeni. Snad je to hogaltan, který vyvolal neočekávaně prudkou reakci, nebo třeba vysoká gravitace Salemu. Jestliže jsou Accalauriové inteligentní, o čemž ani na sekundu nepochybuji, realizují druhý pokus, tentokrát mnohem opatrnější. Musíme ho nutně sledovat. Přinese to nesmírně cenné informace, které třeba využijeme při kontaktu s Accalaurii.“
Palmers kývl. „Možná máš pravdu, Screw. Jen doufám, že dostaneme příležitost ty údaje předat někomu dalšímu.“
„Nenechají nás na holičkách,“ řekl Howard přesvědčeně. Nikdo na to nic neříkal.
V širokém oblouku se blížili k dolu, nebo spíše k jeho zbytkům, v nichž se nyní volně povaloval hogaltan. Byl-li to tento pětirozměrně zářící prvek, co Accalaurie tak zajímalo, měli zde ideální místo k jeho získání.
„Nepřistaneme?“ informoval se Palmers, který opět pilotoval. „Tam u skály bychom byli jistější. Mohli bychom vystoupit a jít ke kráteru po svých...“
Právě v ten moment se z komunikačního centra ozval Rakowský. „Howarde, slyšíte mě?“
„Velmi dobře. Co je?“
„Na vysokém orbitu okolo Salemu obíhá energetický objekt o průměru několika kilometrů. Nejspíš vlastní mateřská loď, z níž odstartovaly ty mešní bubliny. A jak se zdá, vysílá druhou vlnu. Nevím, jestli jsou to stejná tělesa jako prve, ale vypadá to tak. Klesají do atmosféry, zatímco velká bublina pokračuje v cestě nad planetou.“
„Děkuji, Rakowský. Co je s voláním o pomoc?“
„Stále žádná odpověď.“
„Tak pokračujte.“
Palmers řídil kluzák mezi skalami a s mírným nárazem ho usadil v kotlině. Kolem dokola byly strmé stěny, které bránily v rozhledu. Pokud chtěli spatřit Accalaurie, museli Howard a jeho průvodci vystoupit.
Denver s sebou vzal těžký paprskomet.
Howard na něho s nevolí pohlédl. „Nač budeš táhnout ten krám? Chceš na ně střílet? To bych ti neradil. Předně by to bylo úplně zbytečné, a za druhé nesmíš zapomínat na to, že ti cizinci nemají žádný zlý úmysl. Ty exploze způsobují nedobrovolně a jsou to hlavně oni, kdo jimi trpí.“
„To je mi docela jedno,“ odsekl Denver. „Neměli sem k nám lézt. V každém případě se jim pokusím připálit kožich touhle energetickou věcičkou.“
„A když ti to zakážu?“
„To nemůžeš, Howarde. Sice jsi náš šéf, ale nikdo mi nemůže zakázat bránit svůj život. A ještě něco: Jednou se to stejně bude muset zkusit, tak proč bych to nemohl vyzkoušet já? Alespoň uvidíme, jestli to má nějaký smysl...“
Proti tomu nebyl ani Howard schopen nic namítnout. Přesto řekl:
„Střílej jen tehdy, když na tebe zaútočí. Je to v zájmu nás všech.“
„Bez obav, udělám to tak.“
Zbraň nebyla nijak lehká. Denver ji mohl nést jen tak, že nastavil antigravitační projektor na nejvyšší výkon. Současně tím získal větší volnost pohybu. Jediným skokem se vymrštil na okraj skal, obklopujících místo přistání. Vzápětí se objevily očekávané energetické bubliny. Z mraků vylétly přímo nad kluzákem a zamířily k dolu. Kluzák byl od jeho pozůstatků vzdálený jen dva kilometry. Mezi oběma místy byla planina pokrytá skalními úlomky a trhlinami, tedy spoustou potencionálních úkrytů. Denver zamával na své kolegy u letounu.
„Pospěšte si! Na chvilku přistanou!“
Howard u kluzáku nikoho nenechal. Takové preventivní opatření se mu zdálo naprosto zbytečné. Kromě toho nechtěl jít příliš daleko. Spolu se svými společníky opustili prohlubeň a přidali se k Denverovi. Ronald nesl kameru.
Oba Accalauriové už byli jasně vidět. Ve středu pronikavě bílé energetické bubliny bylo jakési zahuštění, které se však nedalo jasně identifikovat. Možná to byla vlastní antihmota. Nebo tělo Accalaurie.
Ronald zapojil kameru. Mikrofilm ukládal každý detail následujících událostí, mohl běžet tři hodiny. Speciální objektiv dokázal přiblížit předměty, které byly až dva kilometry daleko, na zdánlivou vzdálenost deseti metrů.
Howard se mezitím zabýval vysílačkou a volal do jeskyně.
„Redskine, řekni Rakowskému, aby ty bubliny proskenoval s pomocí zaměřovačů. Třeba zjistí něco zajímavého. Právě totiž přistávají.“
„Sledujeme to. Buďte opatrní.“

„Budeme.“

17

Průrvami se dostali až na kilometr od okraje kráteru, dál už nebyla žádná možnost krytí. Leželi v malém, plochém korytě. Ronald snímal dění u dolu kamerou. Denver přezkoušel energetický článek své zbraně. První Accalauri zastavil těsně nad povrchem. Odvinulo se z něho dlouhé svítící chapadlo. Když se dotklo země, nedošlo k žádnému výbuchu. Chapadlo sice intenzívně zazářilo, ale to byl také všechno.

„Člověče, Howarde, podívej se nato!“ Farrell s vytřeštěnýma očima zíral na zářící objekt. „Oni si vyrobili ruce, aby mohli sbírat vzorky hornin a ukládat je do svého těla! Jestli je tvoje teorie o antihmotě správná, proč neexplodují?“

„To naopak jen dokazuje správnost mé hypotézy. Accalauriové se skládají z antihmoty. Chrání je ty energetické bubliny, chápete?“ Farrell kývnul a starý muž pokračoval: „Když začali lidé na Zemi experimentovat s antihmotou, museli tento materiál uschovávat ve speciálních nádržích – nesměl se dotknout ničeho z hmoty. Vědci tedy vyvinuli zvláštní energetický štít, který antihmotu odstínil. Accalauriové mají něco podobného, jen s opačným znaménkem – odstiňují hmotu, ne antihmotu. Ti tvorové však chtějí sbírat vzorky, proto museli vytvořit to chapadlo. Je to vlastně kapsa ze dvou energetických polí. Umožňuje sběr objektů z hmoty a zároveň brání možnému výbuchu.“

Chapadlo stále znovu sahalo k zemi, vždy opatrně sesbíralo několik kamenů a vrátilo se do mateřského tělesa. I druhá energetická bublina následovala příkladu svého společníka. Občas se ozvaly slabé výbuchy, které nejspíš souvisely s nedokonalostí ochranného pole chapadla, ale nezpůsobovaly žádnou větší škodu.

„Teď se ty potvory sápou po zničeném technickém vybavení důlní stanice,“ zavrčel Denver s sevřel pažbu zbraně. „To chtějí prozkoumat i to?“

„To určitě chtějí, Denvere. Zachovejte klid…“

Denver se uklidnil, prozatím. Ale potom se na skále objevil Urba, původní obyvatel planety Salem, černý, skoro dlouhý metr tvor, který si během let zvykl na přítomnost lidí a navázal s nimi takřka přátelské styky. Urbové připomínali pozemské tuleně a pohybovali se podobně nemotorně. Urbové vyhledávali kontakt s lidmi, kdykoli na mě narazili a nechávali se od nich hladit.

Nikdo nevěděl, čím se tito tvorové živí. Na Salemu nebyly rostliny, ani jiné živočišné druhy, které by jim mohli sloužit coby potrava. Urba se svým prapodivným způsobem plazil k Accalauriům, a to byl okamžik, kdy začal být Denver opravdu nervózní.

„Jestli se tomu chlapíkovi něco stane, tak je odstřelím. To je určitě malý Pipsi, jehož jsem kdysi vytáhl ze skalní strže. Od té doby mě chodí pravidelně navštěvovat.“

„Vypadají přece všichni stejně,“ pokoušel se ho uklidnit Screw Howard. „Kromě toho mu nemůžeme zabránit, aby k nim šel. Chceš ho snad zastavit?“

Denver se neměl k odpovědi.

„Zůstaňte klidně ležet,“ varoval je Ronald. „Budu to všechno filmovat. Setkání Accalauriů s živou bytostí. Z toho se můžeme spoustu dozvědět.“

Urba se plazil dále. Na velkou vzdálenost byl zrakem sotva patrný, ale hledáček kamery fungoval i jako dalekohled, a na malé obrazovce bylo dění u kilometr vzdálených Accalauriů skvěle vidět.

Jeden z cizinců si Urby všiml a přestal se svým chapadlem slídit mezi kovovými zbytky důlní budovy. Začal se přesunovat nad malého tvora. Ten zůstal sedět a zvědavě hleděl vstříc svítícímu tělesu. Neznal strach, neboť na Salemu neměl žádné nepřátele. Znal jen důvěru.

A to se mu stalo osudným.

Accalauri stál nyní dvacet metrů nad ním a vysunul energetické chapadlo, na jehož konci se vytvořila malé bublina. Ta se částečně otevřela, takže připomínala nádobu. Pak se chapadlo bleskurychle sneslo dolů a sevřelo se okolo Urby. Vzápětí se i s ním stáhlo zpět.

Domnělý Pipsi byl pryč.

Denver vyrazil poděšený výkřik a vyskočil z úkrytu. S energetickým zářičem a antigravem byl tak rychlý, že ho nikdo nestihl zastavit. Howard se chtěl napřímit, ale Palmers ho strhl k zemi. „Neblázni, Screw. Už ho nedoženeš. Jen bys nás ohrozit všechny. Budeme čekat, co se stane.“

Ronaldova kamera dál natáčela.

Denver plachtil dolů po úbočí a šíleným tempem se blížil k Accalauriům. Ti se vrátili ke sběru vzorků, jak by se nic nestalo. Denver zářič nastavil na maximální výkon, zatím však nestřílel.

Už byl jen sto metrů od světelné bubliny, v níž zmizel Urba. Ta ho zpozorovala a stoupala výš. Potom se snesla k vědci a vysunula stejné chapadlo, jaké použila k chycení Urby.

Denver zpanikařil. Namířil hlaveň paprskometu na svítící bublinu a zahájil palbu. U okraje ochranného pole cizinců docházelo k podivným záblesků, jako by světelný paprsek ze zbraně při dotyku se světelnou bublinou vybuchoval. Denver si to nedovedl vysvětlit, ale jedno mu bylo jasné: Na Accalaurie se tímto způsobem útočit

nedá. Než však tento fakt pochopil, energetické chapadlo, který nad ním vzniklo, se k němu nezadržitelně přibližovalo.
Accalauriové hodlali lapit Pozemšťana stejným způsobem, jako Urbu.
Vědec pustil svou zbraň a běžet pryč. Ale Accalauri ho následoval a chapadlo nakonec přistálo přímo na Denverovi.

18

Na obrazovce speciální kamery mohli Howard a jeho průvodci sledovat, co se dělo dál. Světelná bublina padla na Denvera a uvěznila ho, ale Accalauriové udělali nějakou chybu, neboť se Denver proměnil v bombu, která během okamžiku vybuchla.
Záblesk vrhl Accalaurie do výšky, ale bytosti z antihmoty stabilizovali let své energetické bubliny už po několika stech metrech a vrátili se k místu neštěstí .
Howard cosi zachrčel a pak pohlédl na kameramana. „Proklatě, Ronalde, točil jsi i tohle?“
„Ano, mám všechno. To bylo... strašlivé! Ale třeba se z toho odborníkům podaří získat nějaké informace.“
„Denverova smrt nebude zbytečná,“ slíbil Howard. „Navrhuji, abychom se vrátili do jeskyně. Okamžik, ještě zjistím, zda se Rakowský nedozvěděl něco nového.“
Zapnul vysílačku a spojil se s mužem ve vysílací kupoli.
„Naše volání o pomoc bylo vyslyšeno, Howarde.“ Rakowský hlas prozrazoval velkou úlevu. „Právě jsem obdržel potvrzení od bitevní lodi. Zachytila naše vysílání a oznámila brzký přílet. Doprovázejí ji čtyři další plavidla. No, ty už se snad s Accalaurii vypořádají.“
„Tím bych nebyl tak jistý, Rakowský.“
„Ale to jsem, Howarde. Loď, který se ohlásila, se totiž jmenuje INTERSOLAR.“
„Cože?“ Howard nedokázal ukrýt překvapení. „Rhodanova nová vlajková loď?“
„Přesně ta! Co říkáš teď?“
„Nic víc. Možná máš pravdu. Jestli se s Accalaurii vůbec někdo vypořádá, pak to bude Perry Rhodan.“
„Bude zde během dvaceti čtyř hodin.“
Howard nemohl zakrýt ulehčení, a ani se o to nesnažit. „Bohudíky! Tím jsme zachráněni.“
Ronald sbalil kameru. „Screw, ukonči to! Musíme se vypařit. Accalauriové si nás všimli a nabrali kurs přímo k nám.“
Howard pochopil nebezpečí a nařídil neprodlený ústup do kluzáku. Přechodovou komorou nalezli do letounu, ochranné obleky však neodložili. Palmers byl opatrný, neletěl k jeskyni v Jižním pohoří, ale zamířil ke kopcům na západě. Tím se Accalauriům ztratil z dohledu.
Po chvíli kroužení se vraceli k jeskyni a se zděšením zjistili, že jejich opatrnost byla naprosto zbytečná. Obě pronikavě svítící energetické bubliny se vznášely těsně nad náhorní rovinou s úkrytem a pokoušeli s proniknout do jeskyně.
Howard nařídil Palmersovi:
„Musíme je odlákat. Leť k nim a donuť je, aby nás sledovali. Ale opatrně! Vyhni se každému dotyku s jejich štíty, jinak jsme vyřízení. Skoro bych věřil, že mají zaměřovače na stopování živých bytostí...“
Palmers zvýšil rychlost a zamířil k Accalauriům.

3.

„Jsou to Accalauriové,“ trpělivě opravil Gucky svého pravěkého přítele Zwieba, který ho odtáhl do jedné z kantýn INTERSOLARU. Naštěstí tu byli sami, kromě jednoho mladého kadeta, který stál za barem a otráveně si odpykával svou trestní službu. „Accalauriové.“
„To jsem přece říkal,“ divil se Lord Zwiebus a pohrával si s brčkem, vyčnívajícím z jeho sklenice limonády. „Hahalaurinové.“
Gucky bezmocně kroutil hlavou a snažil si nevšímat šklebícího se kadeta. „Kdybych byl tak starý jako, ty, taky by mně to už moc nemyslelo, Zwiebe. Ale připouštím, že muž, který ty cizince pojmenoval, musel mí docela bujnou fantazii. Určitě to byl velký individualista.“
„Invidi... ivnividi... Co byl?“
„Už dej pokoj, velectěný Lorde. Raději pij svou limonádu. Za pět hodin jsme u cíle, a potom se s těmi neznámými opět setkáme – a toho se obávám.“
„Kdo jsou neznámí, Gucky?“
Myšob mu neodpověděl a podíval se na kadeta za barovým pultem. „Řekni, mládenče, nemáš tam nějaké lepší pití, než tuhle syntetickou věcičku? Za chvíli tady umřu žízní.“
Kadet se rozpomenul na předpisy. „Pokud hovoříte o alkoholu, pane, tak vám bohužel musím sdělit, že ten může být vydáván jen při slavnostních příležitostech a to na přímý rozkaz velitele lodi.“
Gucky zaslechl oslovení pane a vypadal, jako by rázem povyrostl. Triumfálně pohlédl na Lorda Zwieba, zvedl se a loudal se k baru. „Těšíte se skvělé výchově, mladý příteli. To dělá i z pití limonády dokonalé pochutnání.

Dám si ještě jednu sklenici.“
„Velmi rád, pane.“ Gucky popadl plnou sklenici a vrátil se ke stolu. Neandrtálec na něj překvapeně zíral.
„Kde jsi nechal svou kolébkovou chůzi? Ty jsi letěl?“
Gucky se zakuckal. „Kolébavou chůzi? Takhle chodím vždycky.“
„Ne, batolíš se jinak. Teď ses vznášel, jako pyšný... jako pyšný král.“
„Ach, to je nesmysl.“ Podíval se ke dveřím. „Hleďme, kdo tu přichází...!“

19

Do kantýny vstoupil poručík Goshe Marun, velitel zásahového komanda V. Když spatřil Guckyho, široce se usmál. Byl to afropozemšťan, trochu připomínal Rase Čubaje. Byl obzvlášť oblíbený u mužstva a velitel ho často nasazoval do akce. K jeho popularitě přispěl i jeho zvířecí mazlíček – tajemný Ranař. Nejprve nikdo netušil, kdo nebo co vlastně Ranař je. Jednoho dne učinil poručík konec všem spekulacím a přinesl Ranaře do důstojnické jídelny.
„Tak, tohle je Ranař,“ řekl.
Na stole ležel svinutý živý tvor, který se podobal ježkovi bez bodlin. Právě se zvedl a maličkýma očima si nedůvěřivě prohlížel okolí. Zavětřil, jako by cítil nějaký podezřelý zápach. Když kapitán Driggus napřáhl, aby zvláštního tvora pohladil, schytal ránu jeho levou tlapkou.
Bleskurychle stáhl ruku zpět do bezpečí.
„Tak tak,“ zamumlal lhostejně, aniž by ztratil svůj pověstný klid. „Tak proto se jmenuje Ranař.“ Naklonil se k bytosti a prohlížel si ji. „Kde jste ho sebral, poručíku? Neptám se samozřejmě proto, že bych vás chtěl upozorňovat na stanovy týkající se pobytu zvířat na palubě. Vím, že o tomhle chlapíkovi je informován i velitel.“
„Souhlasí, kapitáne. Velitel proti tomu nemá námitky. Tak... Ranař pochází z jednoho měsíce Saturnu, ale to jistě není jeho původní domov. Byl tam zavlečen odjinud, stejně jako byly na Zemi přivezeny kočky. Téměř pořád spí. Jeho zajímavý metabolismus mu umožňuje život v každé atmosféře, i kdyby byla sebevíc jedovatá. Navíc se může živit libovolnou hmotou, podobně jako například Haluťané. Je to zázračný tvor, kapitáne.“
Všichni přítomní s údivem hleděli na malého chlapíka, který ztratil počáteční ostýchavost a plazil se po stole sem a tam. Dokonce se nechal i pohladit, aniž by své obdivovatele znovu odpálil. Bezpochyby disponoval určitým stupněm inteligence, a to byl jeden z důvodů, proč si ho mužstvo i důstojníci rychle oblíbili.
Goshe Marun přistoupil k mávajícímu Iltovi.
„Podívejme! Zdržíte se tu chvíli s námi?“ otázal se Gucky.
„Jen dokud nebudeme u cíle. Na Salemu! Víš, o čem mluvím, prcku?“
Jak neandrtálec tak myšob považovali poručíka za dobrého přítele – jen proto si mohl dovolit podobné oslovení.
„Již jsem o tom slyšel, Goshi. Jedovatý svět, chladný, nepříjemný. Nechtěl bych tam žít. Ale objevili ho Accalauriové.
„Ranařík!“ zachrochtal Lord Zwiebus.
Zkomolené jméno připomnělo poručíkovi jeho zvířecího společníka. Sáhl ho brašny, kterou měl připnutou u opasku, vytáhl Ranaře a položil ho na stůl. Malý tvor se přesvědčil, že je na bezpečném místě mezi přáteli a opět usnul.
„Raději ho nech v kajutě,“ radil Gucky. „Přines ho někdy jindy, až se Zwiebus nebude pokoušet o zničení mých nervů. Ranař je mnohem lepší – nedává žádné otázky.“
„Hlupáci nikdy nedávají otázky,“ prohlásil moudře Zwiebus. „Já se ptám velice mnoho.“
„Čímž je pro něho dokázané,“ vysvětlil Gucky poručíkovi, „že oplývá inteligencí.“ Pohladil Ranaře. „Ostatně, Goshi, tvůj přítel myslí, skutečně uvažuje. Věděls o tom? Je ti vděčný za tvé přátelství. A je ochoten ti zachránit život, pokud by ses někdy zapletl do nebezpečí. Škoda jen, že nedisponuje nějakými telepatickými schopnostmi. Ale chápe, co si lidé povídají, alespoň část z toho.“
„Nejspíš rozumí každé slovo,“ tvrdil Goshe. „V každém případě ví, co od něho chci.“
Interkomová obrazovka u dveří vzplanula.
„Nová lineární etapa do pěti minut. Touto etapou dosáhneme soustavy Graper, dál poletíme podsvětelnou rychlostí. Za patnáct minut začne platit druhý stupeň pohotovosti. Všichni se dostaví na svá místa. Konec hlášení.“
Poručík Goshe Marun vrátil Ranaře do své tašky. „Je mi líto, přátelé, ale toto se týká i mě. Uvidíme se později.“
Lord Zwiebus za ním hleděl, dokud nezmizel za dveřmi. „Milý chlapík, milé zvířátko, že?“
„Ano. Ale pozor, až se Ranaři přestaneš líbit,“ varoval ho myšob. „Není tak neškodný, jak vypadá.“ Dopil svou limonádu a prázdnou sklenku položil na stolek. „Raději se vrátíme do kabin – ty do své a já taky do své. A nezapomeň tady tu dřevěnou palici...“
* * *
V centrále velitele vystřídal major Trec Lacuert. Nebyl emonautem, což mu ani v nejmenším nevadilo. Dva metry vysoký obr působil dojmem podrážděnosti a mrzutosti, avšak kdo ho znal lépe, si neuměl představit spolehlivějšího

a lepšího přítele. Jediné, co Lacuert opravdu nenáviděl, bylo papírování a byrokracie.
Rhodan čekal, až bude ukončen lineární let a INTERSOLAR se vnoří nazpět do normálního vesmíru. Krátce nato se ohlásily čtyři doprovodné křižníky.
Na panoramatickém panelu byla zobrazena soustava Graper. Salem byl ještě čtyři světelné hodiny daleko. Lacuert pravící ukázal k monitoru lokalizátoru.
„Dva Accalauriové, pane. Krouží okolo planety jako satelity. Poletíme dále, nebo změníme kurs a přiblížíme se k Salemu z druhé strany?“

20

Rhodan se na několik sekund zamyslel. „Poletíme přímo k Salemu. Chci pozorovat reakci Accalauriů. Třeba z ní vyvodíme cenné závěry. Vyhlaste poplach pro zbraňovou centrálu.“
Na okamžik se zdálo, že je Lacuert na pochybách, potom přikývl, klidně jako vždy. „Výstražný poplach pro palebné středisko, pane.“ Stiskl knoflík. „Zařízeno.“ Obrátil se k Rhodanovi a přejel si přes tmavé, nakrátko sestříhnuté vlasy. „Chcete na ty věci zaútočit, pane?“
Rhodan pokýval hlavou. „Jednou k tomu prostě dojít musí. Pravděpodobně tím ničeho nedosáhneme, avšak musíme mít jistotu. Jsem přesvědčen o tom, že ty energetické bubliny a jejich možní pasažéři nemají zlé úmysly, ale jejich činnost má následky, proti nimž prostě musíme bránit. Proto jsem se rozhodl k tomuto pokusu. Naše Sluneční soustava je prozatím v bezpečí, o ostatních lidech v Mléčné dráze to samé tvrdit nemohu. A právě k nim máme stále závazky.“ Opět sledoval dění na obrazovce a jakoby mimochodem řekl:
„Doufám, majore, že s mým rozhodnutím souhlasíte.“
„Ovšem, pane. Jednal bych stejně. Není prostě jiná cesta. Navíc lidé ze Salemu volali o pomoc – shledávají se tedy v nebezpečí.“
Rhodan přikývl, nic dalšího již nedodal. V jeho nitru hlodaly pochybnosti, nebyl si jist, že jedná správně. Po další hodiny letěla pětice křižníků k obří planetě. Oba Accalauriové už byli na hlavním panoramatickém panelu INTERSOLARU jasně vidět. Pokud pozemské lodi zaměřili, nepovažovali za nutné změnit kurs. Po stabilní kruhové dráze oblétali okolo Salemu.
Rhodan ještě nikdy neměl možnost pozorovat tyto podivné objekty z takové blízkosti a tak dlouho. Ostatně – během setkání nákladní lodi Posbiů a Accalauriů u temporální propusti to bylo poprvé, co na tvory z antihmoty narazil. Neboť také Rhodan zastával názor, že jedná o bytosti z nějaké cizí, antihmotové galaxie.
„Palebná centrále ať se připraví k palbě!“ nařídil Velký administrátor a pohledem sklouzl na plukovníka Korom-Khana, který vystřídal majora Lacuerta. „Kdo tam má službu?“
„Major Pecho Cuasa, pane.“
„Velmi dobře.“
Rhodan našel odvahu k pokusu, na jehož výsledku možná závisela budoucnost všech tvorů v Mléčné dráze. Jestliže nově vyvinuté impulzní dělo Accalaurie nezničí, nebo alespoň nedonutí k ústupu, zbraňoví odborníci se budou muset vrátit k projekčním stolům.
I kdyby bytosti z antihmoty nepřišly ve zlém úmyslu, bylo třeba jim vysvětlit, že kontakt s nimi je nežádoucí do doby, než bude objevena metoda chránící před zhoubnými jadernými explozemi, které provázely dotyk obou druhů hmoty.
Rhodan musel chtě nechtě dovést svůj plán do konce. „Potvrzení?“
„Je tu, pane.“
Bylo prvně v jeho životě, kdy Rhodan zahájil palbu, aniž by jednal v nutné sebeobraně. Věděl, že si své jednání zodpoví před Solárním parlamentem a byl přesvědčen o jeho dodatečném souhlasu. Bez této jistoty by nebyl schopen vydat rozkaz k palbě.
Oba Accalauriové nelétali těsně u sebe, jejich odstup činil dvacet kilometrů. Jejich orbitální dráha byla ovšem identická. Doprovodná plavidla se na Rhodanův rozkaz stáhla dál od planety a čekala na další instrukce. Měla zasáhnout jen tehdy, když se INTERSOLAR ocitne ve vážném ohrožení.
Vlajková loď Solárního loďstva zaujala stejnou dráhu, jako oba Accalauriové, její rychlost však byla nepatrně vyšší, takže se k nim zezadu přibližovala. Pokud by Rhodan ještě nyní váhal, rozptýlil by jeho pochybnosti radiogram z povrchu obrovské planety. Na Salemu byl Accalaurii zabit člověk a zbylí lidé byli na útěku.
Pak se INTERSOLAR přiblížil na vhodnou vzdálenost a major Pecho Cuasa vystřelil z impulzního děla.
Krátce předtím vešel do velitelské centrály šéffyzik dr. Renus Ahaspere. Rhodan ho informoval o svých záměrech a zeptal se na jeho názor.
Vědcova neskrýval určité obavy. „Energetický paprsek našeho impulzního děla lze považovat za normální hmotu. Svítící clona má jisté neutralizační účinky, ovšem nejsem si jist, zda je schopna vydržet i tak masivní útok. Je pravděpodobné, že bude termonukleární energie z našich zbraní vržena zpět do prostoru ve formě exploze.“
Stejnou věc očekával i Rhodan, chtěl však pro své domněnky potvrzení. Když major Cuasa zahájil palbu, hleděli Administrátor a vědec na obrazovku. Svazek energie zasáhl ochranný štít Accalauriů, zlomek vteřiny na

něm setrval a poté v mohutné nukleární reakci vyšlehl zpět do vesmíru. Výbuch s accalaurijskou lodí ani nepohnul, dál se držela své dráhy, jak by se nic mimořádného nedělo.
„Co se stalo?“ ptal se Rhodan a nechal a Korom-Khana, aby snížil rychlost INTERSOLARU. „Všechno jsem nechal zaznamenat. Musíme to zhlédnout ještě jednou a zpomaleně.“ Obrátil se k veliteli. „Naveďte loď do atmosféry a navažte spojení s lidmi na povrchu. Připravte se na jejich nalodění.“
Pak šel i s dr. Ahasperem do projekční místnosti. Ve vší tichosti sledovali na velké zobrazovací ploše silně zpomalený útok na Accalaurie. Teprve nyní se jasně ukázalo, k čemu došlo a jaké byly následky zásahu. Dr. Ahaspere přikyvoval a pravil:
„Máme to, pane! Jak jsem říkal: Energetické pole absorbovalo náš paprsek a vrátilo ho zpět ve formě mohutného výbuchu. To je jev, který můžeme vysvětlil jen tak, že se Accalauriové skutečně skládají z antihmoty.
21
Antiprotony, antielektrony – no, však víte, o čem mluvím. Náš úder rozhodně nebyl zbytečný. S tím záznamem už si naši specialisté něco počnou.“
Rhodan cítil značnou úlevu. Poděkoval vědci a vrátil se na můstek. Z reproduktoru právě znělo další hlášení ze Salemu. Jeho obsah donutil Rhodana, aby změnil své plány. V jeho tváři se náhle objevila pevná odhodlanost.

4.

Howard viděl, že Palmers neustále pošilhává po odpalovacím tlačítku. V kluzáku sice bylo nainstalováno termodělo, ale tato relativně slabá zbraň byla určena k boji s rovnocenným soupeřem či k odklízení trosek při neštěstí.
„Na to ani nemysli, Palmersi,“ zavrčel na pilota. „Ty už neodlákáme. Rakowský má spojení s Rhodanem, to snad postačí. Nemůžeme vystavit naše kolegy takovému nebezpečí a nás rovněž ne.“
Zdálo se, že energetické bubliny, eventuálně jejich posádky, ztrácí kontrolu nad svou činností. Stále častěji docházelo ke slabým výbuchům, které sice nezpůsobovaly škody, ale jasně sdělovaly, že accalaurijský štít není příliš spolehlivý.
Jeden z Accalauriů ztratil o jeskyni s ukrývajícími se Pozemšťany zájem. Těsně nad zemí letěl dolů po svahu, občas se zastavil a nasbíral nějaké vzorky. Druhá světelná bublina se nadále blížila k ústí jeskyně, přičemž se vznášela jen několik centimetrů nad náhorní plošinou. Kdyby nyní detonovala, nikdo z lidí by to nepřežil.
To si uvědomoval i dr. Redskin, který měl jako zástupce Howarda odpovědnost za zbývající muže a ženy v jeskyni. Jeho další činnost nebyla výsledkem dlouhého přemýšlení. Jednal instinktivně. Cit mu napovídal, že Accalauriové chtějí získat jednoho živého člověka. A při pokusu o chycení jednoho Pozemšťana ohrozí čtyřicet dalších.
Howard mohl z kluzáku vidět, jak dr. Redskin vybíhá z ústí jeskyně a mává na Accalaurie. Tušil, co vědce plánuje, ale nemohl tomu zamezit, aniž by sebe a kluzák nepřivedl do smrtelného nebezpečí. Palmers bleskurychle zareagoval a vytáhl letoun z oblasti, kterou mohl zasáhnout případný výbuch.
Dr. Redskin zůstal stát nedaleko Accalauriů. Podle doktorových předpokladů vzniklo pseudochapadlo, natáhlo se k němu a opatrně ho obalilo. Howard nadále viděl Redskinovy obrysy; nakonec se ztratily v bílé záři bubliny. Chapadlo se stáhlo zpět do svítícího tělesa. Accalauri zrychlil a následoval svého společníka dolů do roviny.
Palmers přistál. Howard opustil kluzák jako první a utíkal do jeskyně. „Rychle, spojte mě s Rakowským! Musíme zavolat Rhodana. Ten Accalauri musí být zadržen, než se vrátí na svou mateřskou loď, nebo už Redskina nikdy neuvidíme.“
Navázání kontaktu se stanicí bylo dílem okamžiku. Rakowský odeslal radiogram, v němž informoval o událostech okolo Redskinova únosu. Byl to radiogram, který přiměl Rhodana ke změně jeho záměrů.
„Na cestě z povrchu jsou na cestě dva malé čluny Accalauriů. Jeden z nich má na palubě muže ze Salemu – zřejmě ho chtějí prozkoumat. Až nám Howard řekne, ve kterém z objektů je unesený, pokusíme se ho zadržet. Připravte se, plukovníku, budeme útočit.“
Velitel zůstal klidný a soustředil se na ovládání lodi.
O několik minut později se dva accalaurijské čluny objevily na obrazovkách. Od Howarda se Rhodan dozvěděl, že dr. Redskin letí ve druhém. Mohl se tak plně koncentrovat právě na druhou bublinu, uhánějící tři kilometry za první a mířící k zatím ještě vzdálené mateřské lodi.
„Majore Cuaso, zahajte palbu impulzními děly. Miřte před druhý člun. Nemělo by ho to poškodit. Třeba se nám ho podaří vyděsit a donutit ho, aby propustil našeho člověka.“
„Žádná transformační děla, pane?“
„V žádném případě. Už jsme dost blízko planetě a nevím, jaké reakce bychom mohli způsobit. Myslete na hogaltan, majore.“
INTERSOLAR se k určené lodi přibližoval z boku, takže měl Causa skvělý cíl. Z palubních zbraní vyšlehly silné paprsky a prolétly před přídí člunu. Ten na to nereagoval a odhodlaně letěl dál. Nevyhnutelně muselo dojít

k tomu, že se dostane do ostřelované zóny. A tak se i stalo.
Rhodan napjatě sledoval, jak paprsky narazily ho zářící bubliny, aniž by způsobily viditelnou škodu. Ale kurz člunu byl nyní vrávoravý. Ochranný štít menšího Accalaurie zjevně nebyl schopen absorbovat a zpracovat nepředstavitelné množství energie impulzních děl.
Pohon Accalauriů pracoval naprosto zmateně. Vzniklo svítící chapadlo. Přestože se člun potácel jako opilý sem a tam, rozpoznal Rhodan na konci zářícího pseudoúdu tmavou skvrnu. Její obrysy nápadně připomínaly lidské tělo.
„Zastavit palbu, majore!“ nařídil Velký administrátor.
Impulzní paprsek pohasl.

22

Konec chapadla se vějířovitě rozšířil. Obrysy vězněného muže byly stále jasnější, a potom se náhle uvolnil z energetických pout a padal do vířící atmosféry Salemu. Za pár vteřin zmizel v oblacích. Krátce předtím si Rhodan všiml, že Redskin aktivoval pohonný agregát svého obleku.
Accalauri zvýšil rychlost a hnal se za svým společníkem, který je již ponořil za obzor. Rhodan se zřekl jeho okamžitého pronásledování.
* * *
Dr. Redskin se obětoval bez uvažování. Nepočítal s tím, že by ho někdo zachránil. Přesto bylo třeba, aby byli ochráněni ostatní lidé ze Salemu. Redskinovi bylo jasné, že Accalauriové chtějí nasbírat vzorky živé tkáně.
Když ho energetické chapadlo obalilo a nadzvedl, necítil žádnou bolest. Možná za to mohl ochranný oděv, spíše to však bylo zásluhou působení energetických polí, oddělujících hmotu od antihmoty. Jen díky nim mohli Accalauriové shromáždit vzorky hornin, aniž by došlo k výbuchu.
Redskin byl přenesen do dutiny, jejíž stěny tvořila neustále se kroutící energetická pole. I tato pole zjevně bránila kontaktu mezi Redskinem a vlastní antihmotou. Okolo sebe viděl dr. Redskin úlomky skály, pokroucené součásti strojů z důlního komplexu a hogaltan. Vše bylo bez výběru poházeno po dutině.
Doktor nemohl sledovat dění mimo místnost, též spojení s povrchem bylo přerušeno. Pro Redskina to neznamenalo žádné překvapení, od začátku s tím počítal. Pocítil nepatrné přetížení, když začal Accalauri stoupat, ale o pár vteřin později zapracovaly neutralizátory ochranného obleku a přetížení zmizelo. Redskin mohl stále ještě podle libosti měnit gravitační podmínky.
Dlouhé minuty se nic nedělo. Redskin mezitím uvažoval. Mohl by být prvním člověkem, který bude stát tváří v tvář bytostem z antihmoty, ale tato myšlenka ho právě nerozveselovala. Musel myslil na to, co s ním Accalauriové
asi udělají. Nejvíce se zabýval problémem, jak se cizincům podaří zabránit ničivému výbuchu, který by ho bezpochyby zahubil.
Náhle začal člun Accalauriů kolísat. Redskin nemohl vědět, že je to způsobeno střelbou z INTERSOLARU, který se ho snaží osvobodit. Část stěny komory se nečekaně vyklenula ven, vytvořila jakýsi tunel, do něhož byl Redskin natlačen neviditelnou silou. Zpáteční cesta byla okamžitě odříznuta novou energetickou clonou.
Redskin byl znovu na konci energetického chapadla. Stěna byla tenká a tím průhledná. Doktor vidět do nekonečna vesmíru a ihned si všiml obrovského kulovitého trupu INTERSOLARU. Spatřil i třpytivý impulzní paprsek a začal tušit, co se děje. Ale ještě než si to stihl plně uvědomit, byl volný. Stoupající rychlostí klesal k Salemu, přitahován mocným gravitačním polem planety.
Dr. Redskin zapojil pohonný agregát, potom se ponořil do atmosféry. Věděl, že vrstva mračen je mnoho kilometrů silná. Klesal naslepo. Během sestupu však mohl navázat spojení s Rakowským nebo lidmi z jeskyně, pokud se tedy nedostane za horizont.
Rakowský se ohlásil teprve po třech marných pokusech, když se Redskin přesunul o několik set kilometrů z západu. Obdržel zaměřovací signál a po deseti minutách viděl obě charakteristická pohoří – Severní kopce a Jižní pohoří. Rovněž byl patrný kráter na místě bývalého dolu a po chvilce se objevila náhorní plošina, na níž se skrývali Pozemšťané.
Redskin přistál nedaleko vstupu do jeskyně a byl přivítán nadšenými kolegy. Všichni už ho ostatně považovali za mrtvého.
* * *
Přestože Rhodan nehodlal pronásledovat accalaurijské čluny, chtěl je i nadále sledovat. Čtveřice doprovodných lodí dostala příkaz, aby z bezpečné vzdálenosti pozorovaly svítící mateřské plavidlo. Tento rozkaz však neplatil v případě, že by Accalauriové přešli do lineárního prostoru.
Plukovník Haltenbach, velitel čtyř pozemských doprovodných lodí, vyslal za Accalaurii nadsvětelnou stíhačku s dvojčlennou posádkou. Přiblížit se k energetické bublině s těžkým bitevním křižníkem považoval za krajně riskantní.
Zdálo s mu, že jedná správně a s rozvahou. Nikdo mu to nemohl vyčítat. I piloti stíhače se chtěli pojistit a

zapojili vysoce výkonný ochranný štít svého stroje. Jejich počínání bylo monitorováno na panoramatických panelech čtyř kosmických lodí.
Rhodan váhal, zda má pokračovat v přípravách přistání na Salemu. Radiokomunikační centrála ho informovala, že se Howard a jeho lidé skryli v jeskyni a nehrozí jim bezprostřední nebezpečí. Redskin už byl v jednom z kluzáků.
Rhodan neviděl žádný důvod, spěchat se zahájením záchranné akce. Příležitost sledovat z takové blízkosti dvě velké lodi Accalauriů by se nemusela v nejbližší době nabídnout.
INTERSOLAR ve velkém odstupu následoval čtyři doprovodné křižníky a vzdaloval se přitom od planety Salem, aby tak získal lepší přehled. Rhodan mlčky a pln pochybnosti postřehl, že plukovník Haltenbach nasadil na cizince stíhací letoun.

23

Nevěděl, kdo stíhačku pilotuje, ale podle kurzu a manévrů poznal, že tu musí být zkušený a smělý muž. Ignoroval malé čluny a zamířil ke čtyřkilometrové zářící bublině.
Rhodan spíše vycítil než vidět příchod Lord Zwieba a Guckyho do velitelské centrály. Obrovský muž, oblečený v rudém trikotu, nesl myšoba na své mohutné paži. Mlčky se posadil do volného křesla, nejprve pohlédl na Rhodana a potom i na dění na panoramatické obrazovce. V jeho inteligentních očích se pomalu vynořilo pochopení.
V tisíci kilometrech od Accalauriů pilot stíhačky přibrzdil a pokračoval v přibližování. Stíhač měl zapojený ochranný štít, a Rhodan si oddechl, že pilot nezaútočil transformačním dělem ani termopaprskomety.
Přesto následovala katastrofa. Když byl stíhací letoun už jen několik kilometrů od Accalauriů, jako by narazil na neviditelnou stěnu. Na panoramatickém štítu INTERSOLARU šlo dobře vidět, jak se stíhačka drtí a rozpadá na kusy. Následovala zábleskem doprovázená exploze, připomínající výbuch několikagigatunové nálože.
Na místě, kde se střetly opačné energie dvou ochranných štítů se objevil zářící ohnivý míč, rozšiřoval se a pohasínal. Rhodan nepochyboval, že nešlo o záměrný útok. Zničení pozemského stíhacího letounu nemohlo být považováno ani za sebeobranu Accalauriů. Byla to prostě nehoda, přírodní katastrofa.
Přes telekom obdržely čtyři doprovodné křižníky zákaz přibližovat se k Accalauriům. Rhodan nedovolil ani vyslání další stíhačky. Obě světelné bubliny měly být pozorovány z bezpečné vzdálenosti. Jen v případě, že by byly znovu vyslány pomocné čluny, měl být vyhlášen poplach.
V té chvíli ztratil Gucky trpělivost. Sklouzl z klínu Lorda Zwieba a kolébavě přišel k Rhodanovi, sedícímu před panoramatickou galerií. Postavil se vedle něho a svým pištivým hlasem řekl:
„Ať si teď řekneš co chceš, je čas, abych se do toho vložil já. Jinak se nikdy nedozvíš, kdo uvnitř těch bublin vlastně je! Jsem teleportér, takže se do té věci dostanu. Potom uvidíme..."
„Tak to rozhodně neuděláš, můj milý," přerušil ho Rhodan.
„A proč, smím-li se zeptat?"
„Ještě tě potřebuji," odpověděl Rhodan suše.
Gucky sklopil oči, v nichž se objevilo dojetí. „Aha, ještě mě potřebuješ. To si zapamatuji a připomenuti to, až mě pošleš do nějaké směšné akce. Teď zcela vážně: Co se mi může stát? Často jsem skákal do neznámých energetických polí. Pokud jím neprojde, jenom mě vrhne zpět na původní místo, nic víc."
„Tentokrát se jedná o štít z Antihmotového vesmíru. Nejenže tě odmrští, navíc z tebe udělá explodující atomovou bombu. To se ti nebude líbit."
„To by se vidělo..."
Zvedl se Lord Zwiebus. Přistoupil ke Guckymu a položil mu svou mocnou dlaň na rameno, docela jemně a pomalu. „Rhodan má pravdu, Gucky. Nebudeš skočit."
„A proč ne? Co se vůbec mícháš do rozhovoru dvou dospělých?"
„Já, Lord Zwiebus, jsem dvě sta tisíc roků starý, a tak dospělý."
Proti tomu nemohl Gucky vznést žádný argument. „Přesto skočím, jinak nikdy nezjistíme, co jsou Accalauriové zač."
Rhodan se podíval na Zwieba a zeptal se ho:
„Cítíš nějaké nebezpečí, Zwiebe? Vím, že si pod pojmem antihmota nic moc nepředstavíš, a v tomto případě nejspíš žádám příliš mnoho, když chci využít tvé zvláštní instinkty. Přesto se tě zeptám: Cítíš nějakou hrozbu, když se chce Gucky teleportovat do té svítící bubliny?"
Lord Zwiebus horlivě přikyvoval. „Ano, určitě. Když to udělá, nikdy se nevrátí."
Gucky se zamračil a srst na zátylku se mu naježila. „Tak dobře," zavrčel, „v tom případě nikam neskočím. Ale později mně nevyčítejte, že jsem se to nevyzkoušel! Jen se podívejte: Oba čluny se vrátily k mateřské lodi. Chcete je nechat přistát?"
„V žádném případě jim nebudeme bránit. Jsou-li Accalauriové nejen inteligentní tvorové, ale navíc tvorové připravení k navázání přátelských styků, jistě naši zdrženlivost správně pochopí."
„Nebo si pomyslí," mínil Gucky, „že se jich bojíme."

„Proč by měli? Naši odvahu prokázal přílet stíhačky. Také objasnil naši ochotu ke kontaktu, jakmile bude fyzikálně možný. Zatím je však na to příliš brzy.“
Znovu se věnovali obrazovkám, kde se odehrávaly zajímavé věci. Obě malé světelné bubliny přizpůsobily rychlost velkému plavidlu Accalaurių a pomalu se k němu přibližovaly. Jejich naloďovací manévr se nezdál být nijak snadný.
Rhodan vrhl tázavý pohled na dr. Ahaspera. Zamyšlený šéffyzik přikývl. „Vím, na co se chcete zeptat, pane. Jistotu nemám, ale mohu vám sdělit jednu domněnku. Dokonce i ve vzduchoprázdném prostoru, a zvlášť v bezprostřední
blízkosti tak obrovské planety, jsou částice hmoty. Accalauriové musí být velice obezřetní, aby do jejich plavidla nepronikl ani jediný atom naší hmoty. Musím přiznat, pane, že po této stránce nás Accalauriové dalece předstihli. Vyvinuli účinné metody, jak se bránit kontaktu s naší hmotou – jejich antihmotou – my jsme to ještě nedokázali. Dokonce si troufli do vesmíru z antihmoty! Našim plavidlům by v takovém případě hrozilo okamžité zničení!“

24

Rhodan nic neřekl. Přihlížel podivným činnostem plavidel Accalaurių. Oba pomocné čluny byl ještě pár set metrů od své mateřské lodi, když mezi nimi proběhla jakási výměna energie. Byla provedena pomocí jakýsi tenkých světelných proudů, který vznikly mezi jednotlivými objekty. Potom byly pomocné lodě ve vteřině spolknuty obří svítící bublinou.
Mateřská loď pokračovala v obletu planety. V přiměřené vzdálenosti ji následovala čtyři bitevní plavidla ze Země. Náhle změnili Accalauriové kurz a zvýšili rychlost. Zamířili do volného prostoru.
Rhodan chtěl zjistit, jakou dobu budou potřebovat k dosažení rychlosti vhodné pro přechod do lineárního vesmíru. INTERSOLAR letěl za cizinci a Rhodan informoval Howarda, že se vrátí k Salemu, jakmile to bude možné.
V soustavě Graper nebylo příliš mnoho asteroidů. Několik jich sice bylo zaměřeno při stavbě důlního zařízení, ale bylo jich tak málo, že neohrožovaly navigaci vesmírných plavidel. Ke kolonizaci se nehodily, neměly dostatečnou velikost.
Jeden z asteroidů se hnal v obrovské vzdálenosti od slunce Graperu. Za jiných okolností by se mohl stát významným opěrným bodem. Jeho průměr činil dvacet kilometrů, a jeho skoro černý povrch vyrobené odrážel jen zanedbatelné množství světla. Bez technických pomůcek ho nikdo nemohl lokalizovat.
Tyto okolnosti vedly ke katastrofě.
Rhodanovi bylo již několik minut jasné, že chtějí Accalauriové po ukončení své úspěšné loupežné výpravy co nejrychleji opustit systém Graper. Jistě to nedělali ze strachu před pozemskými loděmi, ale z důvodu, že nechtějí způsobit další neodčinitelné problémy. To potvrzovalo, že přišli z ryze výzkumných příčin.
Rhodan věděl, že ne všichni důstojníci a vědci INTERSOLARU sdílejí jeho názor, ale podle něho potvrzovalo nynější chování Accalaurių teorii ohledně jejich úmyslů.
Další problém, jímž se Velký administrátor zabýval, byl téměř ukvapený útěk cizinců. Ten mohl mít několik příčin. Předně tu byl hogaltan. Accalauriové museli zjistit, že jde o hyperzářící a tedy velice vzácný prvek. Druhým důvodem bylo pět velkých pozemských lodí. Kdyby se Pozemšťané rozhodli pro skutečně silný útok, museli by se Accalauriové bránit všemi prostředky.
To mohlo vést k dalším – již neřešitelným – nedorozuměním. Rhodan byl přesvědčen, že tomu chtějí Accalauriové zamezit. Pokud Rhodanovy úvahy odpovídaly skutečnosti, mohlo jednoho dne dojít k přátelským kontaktům mezi lidmi ze dvou odlišných univerz.
Rychlost ještě zdaleka nedosahovala světelné, když plukovník Korom-Khan ukázal na monitor lokalizátoru. „Asteroid, pane, čtyři milióny kilometrů daleko na našem současném kurzu. Accalauriové míří přímo k němu. Pokud nezmění směr letu během následujících dvaceti vteřin, srazí se s ním.“
Rhodan se na obrazovku zaměřovače nepodíval. Dále sledoval panoramatickou galerii, kde byly jasně patrné svítící lodi Accalaurių. Ohlášený asteroid zůstal neviditelný. Od něho odražené záření nemohlo překonat svit ochranného štítu.
„Vždyť mají zaměřovací přístroje,“ pronesl Rhodan. „Proč ten asteroid nevidí?“
Velitel jen pokrčil rameny.
A pak se to stalo. První Accalauri změnil pomocí neuvěřitelně hbitého manévru kurz, překážky si všiml na poslední chvíli. Neměl už čas na to, aby varoval plavidlo za sebou. Tomu s nejvyšší pravděpodobností bránil ve výhledu, takže asteroid nezaměřilo.
Druhá loď Accalaurių se srazila s asteroidem. I tehdy, kdyby s podobnou silou narazilo pozemské plavidlo, byl by strašlivý výbuch. O hmotu dvacetikilometrového asteroidu by se loď Solární flotily roztříštila.
Pohonné ústrojí plavidla by spontánně uvolnilo všechnu svou energii. Nyní to však byli Accalauriové, bytosti z antihmoty, jejichž plavidlo bylo obklopeno štítem z antienergie, kteří kolidovali s vesmírným tělesem.

Účinek byl nutně nesrovnatelně větší.
Rhodan zavřel oči, neboť automatický systém clony panoramatické galerie pracoval se zpožděním. Skrz očí víčka viděl, co se stalo. Sotva půl miliónu kilometrů před INTERSOLAREM vzniklo v dosud prázdném prostoru slunce, které se šíleným tempem zvětšovalo a jehož svit neustále rostl.
Plukovník Korom-Khan změnil kurz, takže pozemská vlajková loď nové slunce minula. To planulo v ostře modrobílém světle, vycházely z něho silné proudy energie a téměř okamžitě mizely v hyperprostoru. Rhodan věděl, že hrozí nebezpečí vzniku prostorových trhlin. Dokonce i nové slunce se začalo nořit do nadřazeného kontinua. Mohlo dojít k rozsáhlé vesmírné katastrofě. Naštěstí se tak nestalo.
INTERSOLAR zůstal v normálním prostoru a hnal se z ohrožené oblasti. Tím vznikl dojem, jako by světlo nového slunce pomalu mizelo.
Dr. Ahaspere pohlédl na Rhodana. „Můžete si představit, pane, co by se stalo, kdyby accalaurijská loď bez ochranného štítu přistála na Zemi. Obávám se, že by došlo k řetězové reakci, která by zničila celou planetu. Accalauriové
nejspíš nemají nepřátelské úmysly, to je nyní bez debat. Přesto je to nebezpečný a možná nejděsivější protivník, s jakým jsme se kdy setkali. Je to skutečně tragické..."
Rhodan přikývl. Nevěděl, na to říct. Plukovník Korom-Khan se zeptal:
„Zpět na Salem, pane?"

„Ano, plukovníku. Musíme se postarat o lidi ze stanice. Ostatní lodi ať v bezpečném odstupu následují zbývajícího Accalaurie, než přejde na nadsvětelnou etapu."
INTERSOLAR nabral kurz k planetě Salem. V oblasti soustavy Graper už nebyla žádná antihmota. Bezprostřední nebezpečí bylo zažehnáno.

5.

Když dr. Redskin Howardovi a ostatním podrobně vylíčil své dobrodružství, byl stále zamyšlenější. Bylo dr. Palmers, který mu dal otázku, jež ho nutila k úvaze. Na něco podstatného zapomněl, tím si byl jist, ale neměl tušení, na co.
„Energetické stěny chapadla? Ano, Palmersi, máš pravdu. To je vskutku zvláštní. Možná se jedná o jakýsi typ pevné energie. Zkoušel jsem na stěnu tlačit rukou, ustoupila, ale ruka neprošla. Stěna reagovala elasticky..."
A potom mu to došlo. „Když Rhodan odřízl pomocnému člunu únikovou cestu, Accalauriové mě propustili – to je jistě známka toho, že přesně pochopili úmysly velitele pozemských lodí. Mým propuštěním nám vlastně nabídli mír. Ovšem stalo se ještě něco. Neboť kromě mě byl odhozena ještě z oné pružné energie vytvoření nádoba, v níž jsou uloženy sesbírané vzorky. V té chvíli jsem na to docela zapomněl, ale ten energetický kontejner tu musí být. Možná vyvolá další explozi, je totiž složen z antihmoty."
„Moment, nepospíchej," řekl rozrušeně dr. Palmers. „V jaké výšce a rychlosti se to stalo? Víš to?"
„To samozřejmě ne. Bylo to nad atmosférou, a neznám ani rychlost oběhu okolo planety. Sestoupil jsem k Salemu, po křivce ve tvaru zploštělé paraboly. V každém případě jsem svůj směr změnil pomocí pohonu ochranného oděvu, tuto možnost kontejner nemá. Než se zřítí, bude obíhat kolem planety."
Dr. Palmers pohlédl na hodinky. „Uplynuly tři hodiny. Jestliže jsou tvé informace správné, musela by ta věcička být přímo nad námi, a sice ještě v atmosféře. Zaměřovače ve stanici by to mohly vypátrat. Howarde, zavolej Rakowskému, ale rychle..."
Radiotelegrafista ihned pochopil, o co Palmersovi jde. Ještě během rozhovoru zapojil speciální zaměřovač, určený pro průzkum atmosféry a začal z hledáním kontejneru. A o pár vteřin později ho už viděl na obrazovce. Kontejner se vzorky hornin, vybavení a hogaltanu se skládal z vnější vrstvy z antihmoty a z vnitřní, izolační vrstvy. Vnitřní část bránila dotyku antihmoty a hmoty. Atmosféru Salemu tvořila běžná hmota, byť v plynné formě.
Nádoba se vzorky za sebou táhla dlouhý pás ohně a připomínala padající hvězdu. Molekuly vzduchu, které přišly do kontaktu s vnější vrstvou, byly okamžitě ničeny. Kontejner měl ostatně mnohem větší objem než ony.
Rakowský provedl sérii měření a opět se spojil s Howardem. „Zůstaňte v jeskyni! Spadne to blízko nás, asi někde u dolu. Je to náhoda, nebo hogaltan nějakým způsobem přitahuje antihmotu?"
„Kolik času zbývá do dopadu?"
„Dvě minuty a dvacet sekund."
„Zatraceně! To je moc málo, nemůžeme pro tebe letět, Rakowský. Snad ten kontejner nespadne na kupole. Myslíš, že dojde k explozi?"
„Tak to docela určitě. I ve vzduchu dochází k silným reakcím, co teprve na zemi. Co myslíš, že se stane, až se antihmota setká s čistým hogaltanem? Podle mě to bude pěkný ohňostroj. Raději se jděte skrýt. Ještě devadesát sekund!"
Howard se u vchodu do jeskyně cítil v bezpečí. Pouze se ukryl za plochý výběžek, který ho chránil před tlakovou

vlnou, jež se co nevidět přižene ze severu. Starý muž napjatě zíral do zamračené oblohy.
Ohlášený meteor s musel objevit každou vteřinou.
A vzápětí ho spatřil. Antihmotový kontejner protrhl příkrov mraků, za sebou táhl dlouhý bílomodrý ohon, širší než v době, kdy ho pozoroval Rakowský, protože se zvýšila hustota atmosféry. Jeho pád byl stále strmější. Místo dopadu bylo v prostoru mezi kráterem a obytnými kupolemi.
Krátce předtím, než se malá energetická bublina dotkla země, skrčil se Howard za skálou a zavřel oči. Ačkoli si obličej kryl dlaněmi, oslnil ho neuvěřitelně pronikavý záblesk.
Howard neviděl planoucí hřib, který pomalu stoupal k nebi a kolem sebe způsoboval orkán. Teprve když proběhly tlakové vlny a záře výbuchu zmizela, otevřel Howard oči a vyhlédl z úkrytu.
Mezi zpustošeným těžebním závodem a obytnými kupolemi se rozestoupil obrovský kráter, jehož střed stále ještě hořel. Howard si uvědomil, že stačila jen jediná vteřina, nebo nepatrná odchylka směru dopadu a stanice by už neexistovala.
Rakowský se ozval až o pár minut později. „Musel jsem utéct do nouzového krytu, Howarde. Ostatní kupole se začaly tavit. Venku musí být nesmírné horko. Na monitorech vidím kráter. Není ani osm kilometrů daleko. Vypadá to, že mám docela štěstí...“
„To bezpochyby máš, Rakowský. Co spojení s Rhodanem?“
„Právě to zkouším. Stíhal jednoho z těch velkých Accalaurių. Okamžik... Zavolám za chvíli.“

26

Howard se posadil. I přes zapnuté chlazení se v tlakovém obleku potil. Kupole stanice jistě přišly o všechny antény. Exploze musela uvolnit nepředstavitelné množství energie. A to šlo jen o malý kontejner z antihmoty! Kdyby tu někdy přistála celá loď, s průměrem čtyř kilometrů...
* * *
„Rád bych ti vysvětlil, co to ta antihmota je, milý Lorde Zwiebe, ale ty bys to stejně nepochopil. Podívej, ani já tomu tak docela nerozumím, co teprve ty? To by bylo dost podivné, že?“
Gucky položil dlaň na pravou stranu hrudi, kde pulsoval jeho buněčný aktivátor. Lord Zwiebus si myšobova chvástání nevšímal. Ukázal na aktivátor.
„Jsi na něj asi pyšný?“
Gucky přikývl. „Ovšem, díky němu jsem nesmrtelný. Když mi ho nikdo nesebere, budu jednou tak starý, jako teď ty. Kromě toho kdysi patřil Rhodanově ženě. Byla zavražděna. Po její smrti mi Perry tento aktivátor předal, nechtěl totiž, abych zestárnul.“
„Buněčný aktivátor... To je mu jedno, kdo ho nese?“
„Úplně. Přede mnou sloužil jednomu zlému muži a jedné hodné a krásné ženě. Teď je můj.“ Gucky si klepl do kožešinou porostlé hrudi v místě, kde tušil srdce. „Aktivátoru je to jedno...“
Lord Zwiebus se zašklebil. „Ubohý aktivátor! Kdyby se mohl bránit..!“
„Hloupá poznámka, opičáku! Ale musím připustit, že když chceš, dovedeš mluvit docela kultivovaně. Proč tak nemluvíš stále?“
Neandrtálec se tahal za chlupy na hrudi. „Nechci tobě a ostatním lidem zkazit zábavu, to je všechno.“
„Dobrá, tak řekni: antimateriální energie s normální molekulovou reakcí.“
Lord Zwiebus se zamyslel a pronesl:
„Antinormální energie s moleburární etickou akcí. Proč?“
Gucky se rozesmál, pak se však znenadání rozzlobil. Civěl na neandrtálce, který s nevinným výrazem ve tváři seděl vedle něho. „Ach, myslíš, že je to zábavné?“
Lord Zwiebus popadl kyj a vstal. „Ano. Nebo jsi se smál, protože jsi smutný?“ Pyšně zvedl hlavu a odešel. Gucky za ním zíral.
* * *
INTERSOLAR prorazil atmosférou Salemu a na Howardovu radu přistál v rovině mezi obytnými kupolemi a Jižním pohořím. Byl tam v bezpečí před zářením, vycházejícím z obou kráterů.
Šest kluzáků Howardovi skupiny se seřadilo těsně vedle mohutného korpusu bitevní lodi. Padesát obyvatel Salemu i jejich vybavení muselo projít velice přísnou kontrolou. Bylo to preventivní opatření, který se obcházelo jen v případě krajní nouze. A nouzová situace už naštěstí skončila.
Čtveřice doprovodných lodí kroužila kolem planety a starala se o to, aby nedošlo k dalším nemilým překvapením.
Palubní chronometry ukazovaly 3. říjen 3431 odpoledne. Na Salemu bylo ráno. Až k polednímu ohlásil bezpečnostní tým, že lidé Howardovy skupiny mohou vstoupit na palubu. Nebyly zjištěny cizorodé bakterie ani neznámé choroby. Howard tvrdil, že se Salemu žádné bakterie nemohly vyvinout, vědci však byly jiného názoru. Lidmi zavlečené bakterie mohly během dlouhých let zmutovat a přizpůsobit se podmínkách planety.
K podobným případům již několikrát došlo.
Jakmile bylo zjištěno, že nehrozí nebezpečí, byla karanténa zrušena.

Howard vyčlenil několik lidí, kteří se měli vrátit do kupolí a zjistit škody. Ostatní se za nimi mohli vydat později, pokud to tedy Rhodan povolí. Screw Howard věděl, že jsou jen dvě možnosti: Buď se Velký administrátor rozhodně, že důl obnoví, nebo se planety vzdá a těžba hogaltanu bude ukončena. V druhém případě poletí Howardovi lidé zpátky do Sluneční soustavy.
O chvíli později byli Howard, dr. Redskin a dr. Palmers pozváni na poradu s Administrátorem a několika vědci. Sešli se v jedné ze zasedacích místností INTERSOLARU. Howard s sebou přinesl těžký vak, který postavil ke křeslu, aniž odpověděl na tázavé pohledy Rhodanových specialistů. K obsahu pytle se hodlal vrátil později. Nejprve chtěl vědět, jak vypadá budoucnost jeho a ostatních lidí ze Salemu.
„Byl jsem informován," řekl Rhodan na začátku debaty, „že vlastní důlní komplex je naprosto zničen. Obnova si vyžádá čas a značné zdroje. Otázka zní: Vyplatí se to?"
„V horách jsme objevili rozsáhlá ložiska hogaltanu."
„Nicméně, Accalauriové zase objevili Salem," namítl suše Rhodan. „Domnívám se, že tento svět dočasně opustíme. Raději nebudeme riskovat žádný kontakt s národem z antihmoty. Došlo by k dalším střetům, v nichž bychom byli ve výrazné nevýhodě. Už jsem vyčlenil specialisty, kteří se tímto problémem zabývají. Proto budeme potřebovat vaše zkušenosti, pane Howarde a vaši pomoc. Vyprávějte, prosím, o událostech minulých dní. Řekněte vše, i kdyby se vám to zdálo naprosto bezvýznamné. Každá maličkost může být rozhodující."

27

Howard začal mluvit, nezapomněl se zmínit ani o lodi Prospektorů a o tvrzení jejího kapitána, že Sluneční soustava a Rhodan už neexistují. Než pokračoval ve své zprávě, zeptal se Rhodana, odkud tato fáma pochází. Rhodan odpověděl:
„Milý pane Howarde, jakmile vyřešíme problémy na Salemu a vy s námi poletíte na Zemi, velice rád vám všechno objasním. V této souvislosti je pro mě nejdůležitější, že naše lest se zničením soustavy uspěla. Jste si tedy jist o Prospektorově přesvědčení?"
„Naprosto, pane. Jeho tvrzení zněla velice jistě, sám jsem začal pochybovat."
„Skvěle, potom jsme dosáhli očekávaného účinku." Usmál se na Howarda, jako by ho chtěl požádat o trochu strpení. „Prosím, pánové, pokračujte. Nejvíce by mě zajímali zážitky doktora Redskina. Vše o vašem únosu Accalaurii."
Dr. Redskin povídal o svém dobrodružství s klidem, který Rhodana a vědce ohromil. Každé Redskinovo slovo bylo zaznamenáno. Vědci už nyní sepsali desítky otázek, které bude třeba zodpovědět. Potom přišel na řadu dr. Palmers. Jeho teorie se podivuhodně shodovaly s domněnkami pozemských vědců. S většinou z nich souhlasil i dr. Ahaspere.
Když skončili, sklouzl Rhodanův pohled na vak, ukrytý za Howardovým křeslem. „Je čas na vaše překvapení, pane Howarde. Zdá se mi, že se na jeho prezentaci těšíte už od začátku."
Howard se zašklebil a otevřel uzávěr vaku. Sáhl dovnitř.
„Vlastně nejde o nic zvláštního," vysvětloval, zatímco se přehraboval v pytli. Nakonec ho jednoduše vysypal na podlahu místnosti. Rhodan a jeho lidé poznali na první pohled, že jde o vzorky hornin ze Salemu. „Toto jsme našli v okolí místa výbuchu a všude tam, kde se pohybovaly čluny Accalaurių. Byl nám nápadný podivný tvar těchto kamenů. Jejich fyzikální struktura je zcela obvyklá."
Tvar kamenů byl skutečně zarážející. Rhodan vzal úlomek rudy do ruky a zkoumavě si ho prohlížel. Když ho prostudoval ze všech stran, předal ho Ahasperovi. Potom sebral další. Některé kameny vypadaly, jako by byly rozříznuty neuvěřitelně ostrým skalpelem. Howard vysvětlil, že polovina úlomku nejspíš zmizela v reakci se štítem Accalaurių, zatímco zbytek zůstal nedotčený. Plocha řezu byla rovná a hladká
„Máte pro to nějaké vysvětlení, doktore Ahaspere?" zeptal se Rhodan experta.
Ahaspere kroutil hlavou. „Je mi líto – nemám. Zatím pro to není žádné rozumné vysvětlení. Možná se ve chvíli výbuchu části těch kamenů nacházely v jiném univerzu. To by mohlo vysvětlit jejich dokonalé rozřezání. Žádný nástroj by takový řez nevytvořil, hranice mezi vesmíry však ano. Vím, zní to dost fantasticky a absolutně nevědecky, ale lépe to vysvětlit nedovedu."
„Myslím, že můžete mít pravdu," uklidnil ho Rhodan. „Nejspíš se budeme muset ještě hodně učit, než navážeme s Accalaurii skutečně bezpečný kontakt." Podíval se na Howarda. „Myslím, že nebudete proti, když vám nyní nabídnu návrat do Sluneční soustavy. Vím, na Salemu žijete už století a jistě jste tu chtěl zůstat i nadále." Jeho hlas změkl. „Dozvěděl jsem se, že na palubě je jeden mladý důstojník, který by si s vámi chtěl promluvit."
„Na INTERSOLARU nikoho neznám," zavrčel Howard, kterému se myšlenka návratu do rodné soustavy nezdála právě přitažlivá. Na Salemu měl jeho život smysl. Na Zemi bude jen jedním člověkem mezi patnácti miliardami
dalších. „Co ode mně ten muž chce?"
„Jeho jméno je Patric, pane Howarde. Patric Howard."
Howard bez hnutí zíral na Perryho Rhodana, pak se v jeho očích objevil oheň, jako by si vzpomněl na něco,

co považoval za ztracené. „Patric! Můj syn Patric! Tak to přece dokázal..!“
„Ano, pane Howarde. Během letu na Zemi dostanete kajutu poblíž té jeho. Už jsem vše potřebné zařídil. Nyní oznamte svým lidem, že se vrátí do Sluneční soustavy. Smím prosit pány Redskina a Palmerse, aby zde ještě chvíli zůstali? Máme ještě několik otázek...“
Rhodan s úsměvem sledoval, jak Howard rychlým krokem mizí ve dveřích. Vzápětí se obrátil k Redskinovi.
„Ještě jednou řekněte, co se stalo, doktore, všechny podrobnosti. Vše, co by mohlo být důležité...“
* * *
Loď Prospektorů se poslední lineární etapou přibližovala k soustavě Graper.
Patriarcha Gunnar Helgerson seděl vedle pilota a hlídal jeho práci. Muž u řízení byl jeho syn Per, kterého měl se svou druhou ženou, Marií Helgersonovou. Dohromady měl Gunnar sedm žen, o něž se ovšem musel dělit s Kenem Warrenem, svým prvním důstojníkem, který měl pouze dvě manželky. U Prospektorů byla podobná skupinová manželství naprosto běžná. Byl to důsledek vysokého počtu žen mezi nimi
„Nemáme se čeho bát, otče,“ řekl Per po krátkém pohledu na obrazovku. „Na planetě není víc než padesát lidí. Jestliže chceme obchodovat, tak ten hogaltan nutě potřebujeme.“
Plavidlem Prospektorů byla stará korveta Solární flotily. Kulovité plavidlo o průměru šedesáti metrů poskytovalo Gunnaru Helgersonsovi a jeho příbuzenstvu tolik místa, že se mohli zříci života na planetách. Na palubě lodi byli svými vlastními pány a nikdo jim nemohl poroučet. Pokud potřebovali zásoby, obchodovali s ostatními rody Prospektorů nebo s cizími národy.

Prospektoři byli čestní a mírumilovní. Milovali obchod a svobodu. Proto také opustili Solární impérium. Rhodan proti tomu nikdy nic nepodnikl. Kdo se nechtěl podřídit zákonům Impéria, nesměl také počítat s jeho ochranou. Prospektoři se však dokázali ochránit sami. Jejich lodě znovu a znovu přistávaly na pozemských koloniálních
planetách, aby tam obchodovaly se surovinami a dalším zbožím.
„Nehodlám s nimi bojovat,“ napomínal patriarcha svého syna. „Musíme se s nimi pokusit dohodnout. Jistě máme něco, co jim můžeme nabídnout. Možná víno nebo to pivo, co jsme jim dali posledně. V hangárech je dost věcí, které potěší srdce osamělých lidí. Látky pro ženy, technické hry pro muže...“
Korveta vyklouzla z lineárního prostoru a blížila se k Salemu.
„Vzpomínám si, že jsi jim říkal cosi o zničení Solárního impéria,“ poznamenal Per. „Byla to pravda, nebo to bylo jen přání nějakých kolonistů, co touží po samostatnosti? Možná to byla lež, rozšířená agenty Středogalaktické unie. Však víš, jak jsou prolhaní...“
Gunnar zavrtěl hlavou. „Od koho ty zprávy pochází, nevím. V každém případě jsem přesvědčen o jejich pravdivosti. Stalo se to v době, kdy jsi se léčil na palubě lodi strýce Sharifa. Letěl jsem k Zemi, ale nic jsem nenašel. Sluneční soustava byla pryč. Byl tam jen prázdný prostor, nic jiného. A můžeš vzít jed na to, že souřadnice souhlasily. Několikrát jsem je kontroloval s údaje naší palubní pozitroniky. Najdeš pro to nějaké vysvětlení, synu?“
Per pokrčil rameny a upravil kurz korvety. „Ne, pokud jsi to opravdu ověřoval. Ale slunce a devět planet prostě nemůže jen tak zmizet, alespoň normálním způsobem. Pokud v tom nejsou nějaká kouzla, bude to technický trik Perryho Rhodana. Vsadím se, že to je ta nejlepší odpověď.“ Kývl k hlavní obrazovce. „Ještě půl světelné hodiny.“
„Sniž rychlost, Pere.“
Z vedlejší místnosti přišel muž v potrhané kombinéze, lemované kožešinou. Jeho tvář pokrýval tmavý plnovous. Byl to Ken Warren, první důstojník.
„Gunnare, navigační přístroje sou mrtvý. Nic neukazujou. Pořád ti říkám, že je potřebujeme vyměnit, ale ty na to kašleš.“
„K čemu teď potřebujeme zaměřovače?“ ptal se Gunnar podrážděně. „Ale dobře, bude po tvém. Při nejbližší příležitosti se o to postarám. Jsou skutečně úplně zničené?“
„Jo. Neregistrujou ani Salem a snad uznáš, že ta planeta je docela velká, ne? Kdyby se nám do cesty připlet asteroid, tak nás nic nevaruje. Měl bys zpomalit a opravdu pozorně sledovat hlavní panel.“
„Pokus se spojit s lidmi na Salemu, Kene, a řekni jim, že přivážíme víno a další věci. Popros je o povolení k přistání, chtěl bych vzbudit co nejlepší dojem. Něco takového nám pak pomůže při samotném obchodu.“
Ken Warren kývl a vrátil se do zaměřovací centrály. Per zavrčel:
„Ken má stále nějaký problém, otče. Neustále reptá a stěžuje si. Jednou jsi patriarchou rodu ty a ne on...“
Gunnarovi bylo toto téma nepříjemné. Často si lámal hlavu nad tím, co bude po jeho smrti. Pokud do té doby Ken neodejde, nebo prostě nezemře, dojde na lodi k vážným rozepřím. První důstojník se bude chtít stát novým patriarchou a v rodu měl tolik přívrženců, že se jeho plány nedaly ignorovat.
„Konečně jsi můj nejstarší syn, Pere,“ prohlásil Gunnar.

Po pár minutách se do centrály korvety vrátil Ken Warren. Ve tváři měl vepsány obavy. „Ohlásili se, Gunnare, ale nebyl to Screw Howard. Byl to někdo cizí, koho jsem na Salemu ještě neslyšel. Nic mi nevysvětlil, ale povolil nám přistání na planetě. Snad budeme s Howardem mluvit později. Tady...“ Podal Gunnarovi proužek plastiku. „Tady jsou souřadnice s pozicí přistávací plochy. Než je poslali, tak to docela trvalo.“
Gunnar Helgerson pohlédl na řadu znaků na plastikové kartičce. „Nejsem si jistý, ale to nejspíš nebude moc blízko dolu. No, stejně se tam podíváme.“ Předal lístek Perovi. „Zamiř na tyto koordináty, synu.“
I bez hlavního zaměřovacího systému objevil patriarcha dvě ze čtyř Rhodanových lodí, hlídajících okolí Salemu. Na změnu kurzu už bylo příliš pozdě, navíc byla korveta vyzvána, aby pokračovala v přistávacím manévru. Gunnar se skřípáním zubů poslechl, protože věděl, že by se jeho malá a špatně vyzbrojená korveta nemohla přesile cizích lodí postavit na odpor. Vůbec nepomyslel, že by mohlo jít o křižníky Solární flotily. Kulovitá plavidla považoval za jednotky Carsualského spolku či Středogalaktické unie.
V obou případech hrozilo Prospektorům značné nebezpečí.
Ať už to byl kdokoli, objevil hogaltanový důl a zkazil tak Prospektorům obchod. Cizinci si to mohli dovolit, byli prostě silnější. To však v žádném případě nemohlo zmenšit hněv Gunnara Helgersona.
Jeho syn Per se nenechal vyvézt z klidu. Snížil rychlost a požádal otce, aby vypočítal kurz k přistávací ploše na Salemu. Gunnar naprogramoval palubní počítač a nechal ho pracovat. O chvíli později s úžasem vyhrkl: „Místo přistání je na denní straně, pokud se tedy nebudeme zdržovat. Ale není to obvyklé místo u dolu. Že by byli Howard a jeho skupina přestěhováni? To si neumím představit. Jestli to není nějaká past...“
„Proč bychom se báli léček? Se všemi národy galaxie udržujeme mír,“ uklidňoval ho jeho syn.
Ken se pochybovačně ušklíbl. Teorii o míru zjevně moc nedůvěřoval.
„Přistaneme a uvidíme,“ prohlásil rozhodně Per. „Nic se nám nestane, i kdybychom padli do rukou pirátů. Už jsem s Tipou Riordan setkal, otče. Není tak špatná, jak se říká.“

29

Gunnar nic neřekl a starostlivě sledoval, jak se Salem na panoramatické obrazovce rychle zvětšuje.
* * *
„To nám ještě chybělo,“ zamumlal Rhodan, když se dozvěděl o příletu prospektorské lodi. Zavolal Howarda a požádal ho, aby se zúčastnil malého divadla. Řekl mu o Prospektorech a vysvětloval:
„Musíme zachovat tajemství, pane Howarde, že Země nebyla zničena. Nikdo se o tom nesmí dozvědět, ani Prospektoři. Sice s nimi obchodujeme, ale ne přímo. Pomůžete nám?“
„Rád, ale jak?“
„Necháme jejich plavidlo přistát v místě, odkud neuvidí INTERSOLAR. K Prospektorům poletíte v shiftu. Pošlu s vámi několik svých důstojníků. Všichni si oblečete neoznačené kombinézy. Prospektorům řeknete, že kvůli malé rentabilitě dolu opouštíte Salem a komplex předáváte novým majitelům.“
„To mi nebudou věřit...“
„Musí, ať se jim to líbí, nebo ne. Litujte svého rozhodnutí a naznačte, že není zcela dobrovolné. To zvýší důvěryhodnost celé naší historky. Potom Prospektorům vysvětlete, že mohou bez překážek odstartovat. Moji důstojníci
se budou držet v pozadí. Budou se tvářit, jako by na vás tlačili a nutili vás ke spěchu. Doufám, že jste dobrý herec...“
„Pokusím se, pane,“ sliboval starý bělovlasý muž. „Ale nerad. Ten Prospektor je docela dobrý chlap, i když trochu zvláštní.“
„Chápu,“ řekl Rhodan a zvednul se z křesla. „Ostatně, budu ve vašem doprovodu. Budu mít falešné vousy, tak mě snad nikdo nepozná.“
Loď Prospektorů mezitím přistála. Z hangáru INTERSOLARU vylétl shift a nabral kurz ke korvetě. Gunnar Helgerson sledoval přilétající obrněný tank pln nedůvěry. Shift dosedl těsně vedle jeho lodi. První muž, který se vynořil z přechodové komory tanku, byl Screw Howard. Následovalo jej několik lidí, jejichž bojovým oblekům chyběla hodnostní označení.
Gunnar nemohl určit, ke které galaktické mocnosti náleží. Nechal otevřít vstup korvety a osádka shiftu se vydala vzhůru po nakládací rampě. Teprve uvnitř vypnuli návštěvníci ochranné štíty a otevřeli přilby bojových oděvů. Starý patriarcha vedl své hosty do přijímacího sálu, kde byly připraveny lahodné pokrmy a spousty pití. Pohostinnost Prospektorů byla proslulá po celé Mléčné dráze.
Gunnar ani nemrkl, když mu Howard oznámil svoje rozhodnutí. Pozorně hlídal starcův doprovod a rychle si všiml, že Howard mluví nenuceně jen tehdy, když nejsou cizinci v jeho blízkosti. Nebylo těžké si z toho udělat obrázek o situaci na Salemu.
„Věříte, že je na Salemu dost hogaltanu na to, aby se vyplatila další těžba?“ tázal se tiše. „Nepotřeboval bych ho zase tak moc. Několik tun by bohatě stačilo.“
Howard pokrčil rameny. „Pochybuji, ale můžete to vyzkoušet. Ale až později, kdy nebude nikdo z těchto lidí...“

Kývl hlavou ke svým průvodcům, „...blízko planety. Stejně se obávám, že i oni tu chtějí těžit hogaltan. Bylo by nemoudré, plést se jim do cesty, Helgersone.“
Gunnar se zamračil, neboť v tom prohlášení nepřeslechl jasné varování. Viděl, jak se cizinci věnují ženám, které přinášely jídlo a nalévaly nápoje. To bylo jen dobře, alespoň odpoutaly pozornost Howardových společníků. Na okamžik se podíval do šedých očí muže s černým vousem a po zádech jako by mu přejela ledová vlna.
„Středogalaktická unie?“ zašeptal k Howardovi.
Důlní inženýr usrkl lok vína. „To nevím, Helgersone. Nic mi neřekli. Ale radím vám jedno: Raději rychle zmizte, než si to rozmyslí. Zatím vás nechají jít, ale později... Nevím.“
„Dobrá, díky.“ Začal mluvit hlasitěji. „Připijme si na naše shledání, Howarde. Škoda, že jsou naše obchodní styky u konce. Doopravdy škoda. Ale nezemřeme proto hlady, budou jiné obchody...“
Rhodan naslouchal rozhovoru obou mužů a přemýšlel. Stoly v místnosti se téměř prohýbaly pod nákladem vybraných lahůdek a skvělého pití. Rhodan pochopil, proč se Prospektoři rozhodli pro samostatnost. Nebyli tak ctižádostiví, aby vytvořili vlastní říši, chtěli jen žít svobodně a podle svého.
Nakonec se Howard a jeho společníci s Prospektory rozloučili a stalo se tak velice vřele. V srdci Gunnara Helgersona přesto zůstala jiskra pochyb a přesně to bylo Rhodanovým záměrem.
Prospektoři odstartovali o dvě hodiny později, krátce před příchodem noci. Zaměřovače křižníků potvrdily, že stará korvetu přešla do lineárního prostoru a opustila soustavu Graper.
Howard se svými lidmi naposledy odebral do obytných kupolí, aby si vzal své osobní věci a vůbec všechno, co mělo nějakou hodnotu. Mezitím položili Rhodanovi muži několik nálož a propojili je s časovou roznětkou. Nebyla jiná možnost, než celou stanici zničit pomocí jaderných bomb.
5. října byl INTERSOLAR připraven ke startu. Zbylá plavidla už vlajkovou loď očekávala na oběžné dráze, v jejich pozitronikách byly vypočítány koordináty pro vstup do poloprostoru. Plukovník Korom-Khan řídil startovací manévr osobně.

30

Před panoramatickou galerií seděli Rhodan, Howard, dr. Palmers, dr. Redskin, dr. Ahaspere a ještě několik vědců. Nedaleko nich, za menším stolem, pili Lord Zwiebus a Gucky svou ovocnou šťávu a poslouchali, o čem Pozemšťané hovoří.
Hlavním tématem byli samozřejmě Accalauriové.
„Napadlo mě ještě něco,“ řekl dr. Ahaspere, zatímco se planeta Salem pomalu zmenšovala. „Viděli jsme, že klasický ochranný štít je proti Accalauriům k ničemu. Bylo by ovšem zajímavé zjistit, jak by při setkání s cizinci obstál paratron. Třeba by tento druh pole chránil před ničivými účinky antihmoty. Bohužel to nejsme schopni ověřit.“
„Už jsem o tom také přemýšlel, ale bezvýsledně,“ přiznal Rhodan. „Jsem však přesvědčen, že ještě budeme mít další příležitost, to ověřit. Paratron odvádí dopadající veškerou energii do hyperprostoru. Snad to svede i s antihmotou...“
„Teoreticky by to bylo možné,“ poznamenal dr. Ahaspere a ponořil se do zamyšleného mlčení.
U vedlejšího stolu zamručel lord Zwiebus:
„Krrch!“ Odtáhl ruku od předmětu, který ležel na stole mezi sklenicemi. Předmět vypadal jako ježek bez bodlin. „Kousavá mrška...“
„Ranař je mírumilovný,“ obhajoval Gucky svého malého přítele, kterého mu poručík Marun svěřil k hlídání. „Já ho mohu hladit bez problémů. Navíc, pokud se to bere relativně, mluví už lépe a srozumitelněji, než ty.“
Rhodan vstal a přistoupil k menšímu stolu.
„Vida, talisman poručíka Maruna,“ řekl a zasmál se. Pohlédl na myšoba. „Nezůstane to asi ojedinělým případem. Spojař Rakowský z Howardovi skupiny trval na tom, abychom si ze Salemu vzali jednoho z Urbů. Přísahá, že jde o Pipsiho, přítele mrtvého inženýra Denvera. Ta bytost vypadá jako tuleň. Brzy si budeš moci otevřít soukromou zoologickou zahradu, Gucky.“
Myšob kývl hlavou k neandrtálci. „ Ano, už mám do ní tři zvířátka.“
Lord Zwiebus hladil Ranaře, který dál klidně polehával.
„Čtyři,“ prohlásil. „A obyvatel zahrady nemůže dělat ředitele.“
Gucky se zakuckal a položil svou sklenici s limonádou na stůl. Žalujícíma očima pohlédl na Rhodana. „A takhle to jde celou dobu, Perry. Tahle obluda nemá na práci nic jiného, než mě zlobit, snižovat mé zásluhy a hrát si na inteligenta. Tomu se tedy říká vděčnost! Byl jsem to přece já, kdo ho naučil způsobům a řeči. Co by byl beze mne..?“
Lord Zwiebus sarkasticky zavrčel:
„Byl bych šťastný!“
Rhodan vzal Ranaře na ruku. Zvláštní tvor se rozbalil a ukázal malý, černý čenich. Malá očička byla veselá a lstivá zároveň. Na vteřinu se objevil i Ranařův růžový jazýček.

„Pro Maruna znamená to zvíře kus domova,“ mumlal Rhodan. „Dobře mu rozumím. Dávej na Ranaře pozor, Gucky.“ Postavil zvíře na stůl. „A neber Zwiebova prohlášení zle. Stále si ještě plete pojmy.“
Gucky chtěl odpovědět, potom raději mlčel a přikývl.
„Budiž,“ řekl klidně. „Snad se z něho jednou stane civilizovaný člověk.“
„Napij se!“ bručel Lord Zwiebus a položil poloprázdnou sklenku vedle Ranaře. Ale Ranař už opět spal.
Plukovník Korom-Khan seděl u řízení, SERT-přilbu na hlavě. Salem se už dávno proměnil v malou hvězdičku, zářící jen o málo jasněji, než slunce Graper. Obrazovka lokalizátoru neukazovala nic kromě čtyř doprovodných křižníků. Rychlost INTERSOLARU stoupala každou sekundu. Zbývalo jen pár minut do první lineární etapy.
V okruhu světelného roku nebyli žádní Accalauriové. Plukovníka to uklidnilo, přesto považoval za jisté, že střetnutí v soustavě Graper nebylo ani zdaleka poslední. Následoval bude nepochybně další. Galaxie nebyla dost velká, aby se v ní národ z antihmoty ztratil.
„Ještě třicet vteřin,“ ohlásil velitel interkomem.
Dvacet pět tisíc světelných let před INTERSOLAREM ležela Sluneční soustava.Dvacet pět tisíc světelných roků – a pět minut v budoucnosti. Na panoramatickém panelu zmizely hvězdy a uvolnily místo černi poloprostoru. INTERSOLAR nastoupil cestu k domovu.

KONEC

(přeložil Lord Nimma)

31

PŘÍŠTÍ DÍL (**403**):

H. G. Ewers : CESTA KONTEJNERÙ

V Galaxii se nadále pohybují tajemní Accalauriové, ale závažné události probíhají i jinde. Impérium Dabrifa se pokusí ovládnout planetu Svobodných obchodníků Olymp, kterou řídí císař Anson Argyris. Cílem útočníků je odhalit tajuplnou ***cestu kontejnerù****...*

PŘEDCHOZÍ DÍLY:

398) Hans Kneifel: KONEC DOLANŮ
399) H.G.Ewers: POPLACH PRO MLÉČNOU DRÁHU
cyklus Cappinové:
400) K.H.Scheer: **LIDSTVO V PØÍTMÍ**
401) William Voltz: PRŮLOM DO VESMÍRU
402) Clark Darlton: CIZINCI V GALAXII